

EL QUINZE

de **Público**

Trapero és
absolt; la Mesa
del Parlament,
condemnada

P14

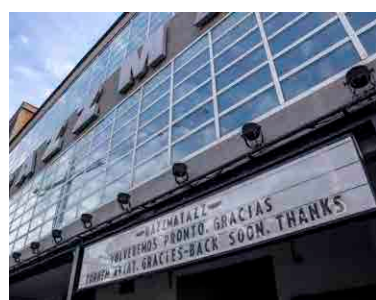
La segunda ola amenaza con la saturación hospitalaria

Expertos apuntan que el crecimiento es más pausado,
pero piden test masivos y cumplir las restricciones

Las clases telemáticas vuelven a las
universidades entre críticas **PÁGINA 2-4**

Las salas de conciertos, en peligro

Cerradas por la pandemia,
amenazan con tirar la toalla.
Entramos en Razzmatazz **P24**

BRU AGUILÓ

La Mesa de censura constitucional

Mireia Boya
Ambientòloga

Viure sense llar en l'hivern del coronavirus

Ajuntaments i entitats alerten
de dificultats com la saturació
dels serveis socials **P8**

La Casa Buenos Aires reactiva Vallvidrera

Defendida por los vecinos del
barrio, vive pendiente de una
orden de desalojo abierta **P16**

“La repressió d'esquerres s'assembla molt a la de dretes”

Entrevista a Laura Borràs
Diputada de JxCat al Congrés

PÀGINA 10

BRU AGUILÓ

Focus **Coronavirus**

La segunda ola de la covid-19 amenaza con saturar los hospitales

Los expertos apuntan que el crecimiento es más pausado que en marzo, pero alertan de que evitar la saturación hospitalaria es cuestión de semanas. Hacen una llamada a la población a seguir las medidas y piden al Govern test masivos, tal como se hizo en verano

Maria Rubio
BARCELONA

El mapa de Catalunya sigue en rojo por una situación epidemiológica preocupante. Así lo muestran los datos: el riesgo de rebrote ha superado esta semana los 500 puntos por primera vez desde el inicio de la epidemia, quintuplicando el nivel a partir del cual se considera que el riesgo es muy elevado. Además, la velocidad de transmisión del virus —o tasa R_t — supera claramente el 1, de modo que cada positivo contagia a más de una persona. El resultado: la temida subida exponencial que nos trae aires de marzo. Con todo, esta vez los expertos aseguran que la capacidad diagnóstica es mucho mayor y que la subida es más lenta. El Govern se ha visto obligado a aplicar el paquete de medidas más estrictas desde que Catalunya salió del confinamiento para poner el freno de mano y no darse de bruces con la saturación de los hospitales.

“Estamos por encima del 11% de positividad del total de PCR hechas, cuando la OMS dice que para tener la situación controlada hay que estar por debajo del 5%”, explica a *El Quinze* Clara Prats, investigadora del Grupo de Biología Computacional y Sistemas Complejos (Biocom-SC) de la UPC. Tal como explicó la consellera de Salut, Alba Vergés, Catalunya había logrado una estabilidad del 6% de positividad después de la crisis de la primavera, una cifra que, aunque alta, era deseable, según Prats, y que no se pudo bajar más después de un desconfinamiento acelerado.

En cifras absolutas, el aumento de casos ha hecho que pasáramos de diagnosticar 7.000 positivos semanales a los más de 17.000 de esta semana, algo que también se traduce en la transmisibilidad del virus, la R_t , que se acercó al 1,4 hace pocos días: “Esto quiere decir que cada 100 personas con coronavirus lo transmiten a 140, el

Clara Prats (Biocom-SC):
“Estamos a más del 11% de positividad, y el nivel de control es del 5%”

La persistencia del virus entre los 20 y los 29 años es casi el doble de la media de Catalunya

efecto multiplicador que genera un crecimiento exponencial”, explica Prats.

Aun así, la investigadora asegura que este crecimiento está siendo mucho más pausado que en marzo: “Durante la primavera, de un día para otro, explotó, la R_t

pasó a ser de 3 y de 4 y se saturaron los hospitales. Ahora mismo vamos a cámara lenta, pero, si no paramos el crecimiento en tres o cuatro semanas los hospitales podrían quedar comprometidos”. Así lo ejemplifica el doctor Robert Güerri, jefe de la sección del Servicio de Enfermedades Infecciosas del Hospital del Mar, en Barcelona: “En abril, ingresamos de un día para otro a 90 personas. Ayer, ingresamos a 10 personas de golpe, lo que también nos sorprendió, pero tenemos más margen”.

Test masivos contra la ola otoñal

Ante esta situación, la semana pasada el Govern anunció una retahíla de intervenciones con el cierre de los bares y restaurantes en los titulares. Esto enfureció al sector de la hostelería, pero Vergés persiste: “Hemos llegado a la conclusión de que no hay demasiadas alternativas”, decía en declaraciones a Catalunya Ràdio, y recordaba que otros países han hecho lo mismo. Además, el Procicat también aprobó el límite de aforo del 50% en equipamientos culturales y del 30% en instalaciones deportivas, la recomendación de hacer teletrabajo y la imposición de la teleeducación en las universidades.

Días después, Salut también llevaba al Procicat el cierre de las tiendas de 24 horas entre las 22 y las 7 de la mañana, para evitar la compra de alcohol, y el cierre de los equipamientos cívicos, así como las salidas cortas de los usuarios de residencias que no sean autónomos. En paralelo, el Gobierno español ya advierte que tiene encima de la mesa la posible aplicación de un toque de queda a la francesa mediante el estado de alarma.

Una enfermera prepara la medicación para un paciente con covid-19 en un box de la UCI del Hospital de Mataró.

Un hombre se hace la prueba PCR en el Pavelló de l'Oli, en Les Borges Blanques.

Robert Güerri: “Hacen falta test masivos. Hay que identificar a los asintomáticos”

Álex Arenas: “Salut debería generar un índice para conocer la saturación de los CAP”

¿Pero, cómo hemos llegado hasta aquí? Hace pocos meses se hablaba del temido otoño, aunque, tal como apunta Prats, los primeros brotes llegaron mucho antes, en el mes de junio: “En ese momento lo abrimos todo de golpe, mientras otros países mantuvieron restricciones. Y había otra cuestión clave: el sistema de rastreo no estaba a punto”, algo que generó mucha polémica entonces. “Esto que estamos viviendo es una nueva normalidad mal entendida”, añade el físico Álex Arenas, estudioso de las tendencias de los datos del coronavirus. “Hemos vuelto al trabajo presencial, a las escuelas y a la movilidad habitual diaria como si no hubiera pandemia”, añade. Clara Prats también señala la alta complejidad de los brotes de verano, auspiciados por las grandes desigualdades sociales de nuestro país: “Cabe recordar que los dos brotes se dieron en Lleida y en L'Hospitalet de Llobregat. Hubiera sido distinto un brote en Sant Cugat del Vallès”.

El doctor Robert Güerri cree que entonces se llegó a parar gracias a los test masivos que se hicieron en barrios y municipios, una medida que a su parecer se debe repetir ahora: “Con la llegada de Josep María Argimon [a la secretaria de Salut Pública], se iniciaron estos test masivos, y yo creo que son fundamentales. Hay que identificar a los asintomáticos para parar la transmisión”. Prats añade que “se pusieron las pilas” contratando a personal y estructurando los rastreos, algo que también está cargando a la atención primaria: “Igual que se cuentan las camas de la UCI disponibles, el Departament de Salut debería generar un índice para conocer la saturación de los CAP”, agrega Arenas. Los tres especialistas creen que las medidas del Govern son necesarias, aunque su impacto dependerá del seguimiento de la población, a la que ven menos comprometida y muy agotada por las restricciones.

Parar los contactos entre jóvenes

Una vez parado con éxito el brote de verano, ¿por qué la segunda ola ha vuelto a pillar carrerilla? “Hay que recordar que el virus vive mejor en un entorno frío y sin mucha radiación ultravioletada”, explica Güerri. Pero, además, Prats entra en el

Sanitarios conversan en los pasillos de la UCI del Hospital de Mataró durante la pandemia del coronavirus.

perfil de los positivos para determinar por dónde se está escapando la pandemia: “Vemos que la persistencia del virus en las franjas de edad entre 20 y 29 años es casi el doble de la incidencia media de Catalunya, y en la franja de edad de 30 a 55 la incidencia es 1,3 veces la catalana”, explica. Por ello, cree que es acertado poner el foco en restringir la socialización propia de estas edades, como el cierre de las universidades o el teletrabajo: “No es cuestión de buscar culpables. De hecho, la mayoría de los jóvenes son asintomáticos y, por lo tanto, es más fácil que no sean conscientes de que transmiten el virus. No hay que criminalizar, hay que responsabilizarse”. Certifica este hecho Güerri, quien añade que el perfil de ingresos es ahora mucho más joven que en la primavera: “En julio y agosto, los ingresados fueron mucho más

Un tratamiento mejorado de la covid

El doctor Ramon Güerri asegura que en los últimos 10 días el Hospital del Mar ha registrado un aumento significativo de ingresos por covid-19, aunque celebra que estos entran en mejores condiciones que en primavera. El tratamiento del coronavirus también ha evolucionado desde entonces: “Ahora vemos como algo exótico utilizar la hidroxicloroquina”. En su lugar, se aplica cortisona, antiinflamatorios más dirigidos y antivirales como el Remdesivir: “Los datos parecen indicar que funciona, sobre todo si se trata en los primeros días”.

jóvenes que en la primavera. Ahora no tanto, pero siguen sin ser tan mayores como en la primera ola”.

¿Y qué hay de las escuelas? Los docentes denunciaron la falta de garantías sanitarias en los centros educativos. Según las investigaciones del Biocom-SC, de momento no se está observando una gran transmisión: “Los casos que estamos detectando coinciden con la incidencia esperada, lo que indica que no son amplificadores de la pandemia”, dice Prats. Por su parte, Güerri teme más lo que pueda pasar con el pico de la gripe, que, a pesar del frío, no se registra hasta enero: “Estamos a mediados de octubre en una situación cercana al colapso, y aún tiene que progresar el invierno, con más frío, más problemas respiratorios y el pico de la gripe en enero. Hay que pararlo ahora”.

Focus **Coronavirus**

La universidad se ve forzada a la teleenseñanza entre críticas

Docentes y estudiantes lamentan que no se hayan resuelto las diferencias de recursos de la primera oleada y critican que se devalúa la enseñanza

Maria Rubio
BARCELONA

El Govern de la Generalitat ha aplicado el paquete de medidas más rígido contra la covid-19 desde que Catalunya se desconfinó del todo. Una de las primeras fue el cierre de las universidades, ya que afecta a la generación que más está actuando como motor de la propagación, tal como señala el grupo de investigación Biocom-SC, de la UPC. Dado que los expertos apuntan que esta transmisión es inconsciente, a causa del gran volumen de casos asintomáticos en estas edades, el Govern quiso reducir así los contactos en las vidas de los jóvenes con el cierre de las facultades, lo cual ha traído consigo uno de los grandes quebraderos de cabeza de cualquier miembro de la comunidad educativa durante este 2020: las clases telemáticas.

La crítica más repetida durante estos meses en cuanto a este tipo de educación es la sobreexposición que han sufrido los más vulnerables, tanto docentes como alumnos, que han visto cómo se acrecentaban las diferencias respecto a aquellos que disponen de más recursos: mejor internet, más y mejores dispositivos, un espacio propio o, simplemente, una casa digna. “El Govern ha tenido todos estos meses para preparar un plan de regreso a

las clases online, así como para resolver los problemas que se vieron agravados durante el confinamiento”, critica la estudiante y portavoz del Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans (SEPC), Anna Clua.

Lo mismo piensa el secretario general de la CGT Catalunya, Ermengol Gassiot, también docente universitario: “Podemos entender que en marzo hubiera cierta improvisación, pero no ahora”. Gassiot mantiene que a las cuestiones sociales hay que sumar una “degradación de la actividad docente”: “Cada profesor se ha buscado la vida como ha podido para salir del bache, pero nadie nos ha dicho que trabajáramos de una manera u otra”. El sindicalista asegura que tampoco cuentan con los medios necesarios en los despachos, donde hay ordenadores obsoletos sin *webcam*. Sobre el cierre impuesto por el Govern, cree que refuerza la tesis de los trabajadores, que han denunciado tanto en universidades como en secundaria que no se sentían seguros.

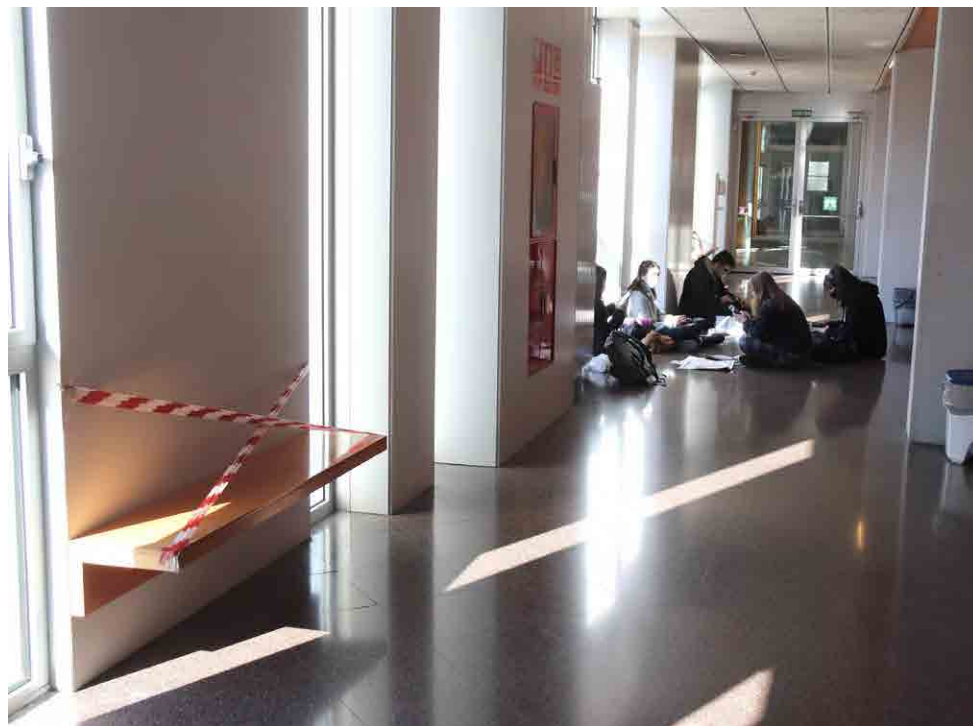
Este miércoles ambas organizaciones junto a otros colectivos sindicales convocaron una huelga para reclamar el fin de lo que consideran que es una crisis educativa provocada por las recientemente rebajadas aunque todavía caras matrículas, la precariedad de los docentes y un presupuesto que es menor ahora que hace una década, todo ello tensado por una pandemia.

La experiencia de la UOC

Entre todas las universidades catalanas, hay una que tiene una tradición eminentemente online, la Universitat Oberta de Catalunya (UOC), que, a pesar de formar parte de la Associació Catalana d'Universitats Públiques, es de gestión privada. “Nuestra relación con los estudiantes siempre ha sido asincrónica: no coincidimos ni en el espacio ni en el tiempo”, explica el rector de la UOC, Josep A. Planell, a este medio. Desarrolla que este formato fue escogido teniendo en cuenta el perfil de sus

ROGER SEGURA-ACN

ELOI TOST-ACN

Inicio de curso en el Campus Catalunya de la URV. Abajo, estudiantes en un pasillo.

Josep A. Planell (UOC):
“No toda la educación tiene que ser online, sino que debe hibridarse”

estudiantes: alumnos de más de 30 años que ya tienen trabajo y familia y no se pueden comprometer con un horario fijo.

“El resto de universidades se declaran eminentemente presenciales y tienen estudiantes de 18 años. Nuestro modelo nos funciona a nosotros, pero no tiene por qué funcionar en otros centros”, apunta Planell, quien destaca que la UOC no grava lecciones magistrales en línea, sino que cuelgan recursos, ejercicios y seminarios en una plataforma común: “Los estudiantes se relacionan entre ellos como en una

red social”. No obstante, el rector de la UOC no demoniza la grabación de las clases: “El vicepresidente de Aprendizaje abierto de la prestigiosa MIT, Sandrey Sarma, sí apuesta por los videos, aunque matiza que deben ser de entre 9 y 12 minutos, ya que luego baja la atención. Y otra universidad, como la elitista Minerva Schools, es toda online, con clases donde los estudiantes se conectan in situ”.

Planell cree que las universidades catalanas están haciendo lo que pueden en medio de la pandemia, y que el buen funcionamiento de la UOC en el plano telemático se debe a “una gobernanza y una estructura nacida para ser online”. Pero, más allá de la pandemia, ¿ha llegado la educación telemática para quedarse?: “Que la pandemia haya hecho entrar a la educación en el siglo XXI no quiere decir que toda ella deba ser online, sino que se hibridará”, opina.

El país con más exceso de muertes en la primera ola

España registró entre marzo y junio 48.000 fallecimientos más que la media de ese periodo de los cuatro años anteriores, según Eurostat. Segovia fue la segunda provincia de Europa más afectada

Público-EFE
MADRID

España registró entre marzo y junio, en la fase más dura de la pandemia del coronavirus, 48.000 fallecimientos más que la media en ese periodo de los cuatro años anteriores, convirtiéndose de esta manera en el país de la Unión Europea con un mayor exceso de mortalidad durante la primera ola. Así lo acreditan los datos publicados este lunes por Eurostat, el servicio estadístico de la UE. Estos datos certifican una realidad que en España ya han señalado en alguna ocasión otros servicios

oficiales como el MoMo, el sistema de monitorización de la mortalidad, que gestiona el Instituto de Salud Carlos III, o el propio Instituto Nacional de Estadística.

Los datos aportados por Eurostat muestran además que, por provincias, Segovia registró el segundo mayor incremento de la Unión Europea en el número de fallecimientos con respecto a la media entre 2016 y 2019, con un pico de aumento del 634% a finales del mes de marzo. Las cifras de Segovia solo son superadas por Bérgamo, provincia del norte de Italia de las primeras afectadas por la pandemia en el continente, que observó un incremento de los fallecimientos del 895% a mediados de marzo.

El impacto en Europa

En la UE se produjeron entre marzo y junio 168.000 fallecimientos por encima de la media registrada para el mismo periodo entre 2016 y 2019, una cifra que incluye todas las causas de deceso pero que "puede ser útil para evaluar los efectos directos e indirectos de la pandemia de covid-19 sobre la población europea", según indicó Eurostat en un comunicado. El nivel máximo de aumento se registró entre finales de marzo y principios de abril, con 36.000 muertes adicionales en una se-

mana, mientras que desde principios de mayo este exceso de fallecimientos se situó por debajo de los 5.000 por semana.

Por países, España fue seguida de cerca por Italia, que registró en ese trimestre 46.000 fallecimientos más que la media de los cuatro años previos; Francia, con

30.000 muertes adicionales; y Alemania y Países Bajos, con 10.000 fallecimientos más en ambos casos. En los 21 Estados miembros de la Unión restantes se dieron, en total, 25.000 fallecimientos más durante ese trimestre.

El golpe fue muy diferente no solo entre países, sino entre regiones europeas, con el centro de España y el norte de Italia como las áreas más afectadas, según Eurostat, que destaca los incrementos en Segovia y Bérgamo. En todas las provincias españolas, con excepción de Lugo, se registraron entre 100 y 200 muertes más que la media de 2016 a 2019; y las peores cifras se dieron en Madrid, Ciudad Real, Albacete, Guadalajara, Salamanca, Soria, Barcelona y la ya citada Segovia, con más de 300 fallecimientos adicionales entre marzo y junio.

Los mayores de 70 años fueron los más afectados por este aumento de la mortalidad, representando el 96% de los fallecimientos adicionales –fueron 161.000 de 168.000–. Sin embargo, en total, este grupo de edad representó el 78% de todas las muertes registradas entre enero y marzo, solo ligeramente por encima del 76% de media entre 2016 y 2019.

Trabajadores de una funeraria salen de la residencia Nostrallar en Els Pallaresos.

En la UE se produjeron entre marzo y junio 168.000 fallecimientos por encima de la media

Los mayores de 70 años, los más afectados por el aumento de muertes: representaron el 96%

Su futuro.
Nuestro presente.

Síguenos en:

Fira de Barcelona usa su superávit para frenar su desplome

La entidad, que genera un impacto económico de 4.600 millones, un 9,3% del PIB de Catalunya, se ha acogido a un ERTE y otea la recuperación a partir de la primavera de 2021 con la feria SeaFood

La avenida Maria Cristina, vía de acceso a los pabellones del recinto ferial de Montjuïc, ha dejado de ser en los últimos meses un hervidero de visitantes.

David Rodríguez
BARCELONA

El grito de socorro se inició con la suspensión del Mobile World Congress a finales de febrero. Siete meses después, el Saló de l'Ocupació y el BIZ Barcelona, que se celebraron entre el 21 y el 23 de septiembre, sirvieron para retomar la actividad en la Fira de Barcelona, que desde el pasado viernes vuelve a estar paralizada al menos durante 15 días por las restricciones aprobadas por la Generalitat. El vacío ha dejado heridas profundas en la entidad, que espera que se curen a partir de abril de 2021, cuando tenga lugar por primera vez en la ciudad el Sea Food, la feria de productos del mar. La recuperación total está prevista con el MWC, anunciado para finales de junio, siempre que las medidas sanitarias de contención de la pandemia de la covid-19 lo permitan.

Tras la recuperación de la actividad, el primer teniente de alcalde del Ayuntamiento de Barcelona, Jaume Collboni, se mostró satisfecho con el evento, y aseguró: "Somos de nuevo pioneros en explicar y demostrar al mundo que se pueden organizar ferias en tiempos de pandemia con todas las medidas y protocolos de seguridad necesarios". Collboni, de hecho, manifestaba que los dos salones celebrados abren la puerta para el resurgir de un formato de feria híbrido: con encuentros presenciales y actos virtuales. En una línea similar, el director general de Fira de Barcelona, Cons-

Estands del Saló de l'Ocupació, celebrado del 21 al 23 de septiembre en la Fira.

tantí Serrallonga, aseguró que la entidad se erige en "motor económico y en un catalizador de la necesidad de generar actividad para superar los efectos de la crisis".

Este rayo de esperanza no debe ocultar una realidad más dolorosa: la caída de la actividad ferial, que el Departament d'Empresa i Coneixement sitúa por encima del 60% en su informe *Impacto sobre la economía catalana derivado de la crisis del turismo por la covid-19*, presentado en mayo.

Del récord de ingresos a la crisis

En el caso de Fira de Barcelona, la entidad cerró el año 2019 con unos ingresos de 215 millones de euros, una cifra récord, y unos beneficios que superaron los 25 millones. La previsión era mantenerse por encima de los 200 millones en los próximos años. Ahora, ante la crudeza de la crisis, Fira está utilizando su colchón financiero para combatir el desplome del volumen de negocio por la cancelación de los eventos. Tras pre-

sentar un Expediente de Regulación Temporal de Empleo (ERTE) y acogerse a un crédito ICO, lejos quedan los proyectos de remodelación de los pabellones de Montjuïc –previsto para 2029– o la ampliación del recinto de Gran Vía –en 2024.

Esta situación se está produciendo en un sector estratégico para la economía catalana, ya que un estudio de la Universitat de Barcelona (UB) refleja que el impacto de la Fira en el tejido empresarial se fija en los 4.600 millones de euros anuales, lo que supone un 9,3% del Producto Interior Bruto de Catalunya, que en el segundo trimestre de este año 2020 alcanzó los 49.504 millones de euros.

Pese a la aparente solidez financiera, fruto de la gestión de los años anteriores, la entidad se ha visto obligada a presentar un ERTE. La medida, pactada a finales de abril entre los sindicatos y la dirección de la empresa, contempla reducciones de jornada y salarios para 400 trabajadores hasta el 31

de diciembre. La idea de la organización es flexibilizar el recorte de las horas, que se inició con un 55% de la jornada, para rebajarlo de forma progresiva hasta el 40%. Tras poner en marcha el ERTE, Fira justificó la decisión por las restricciones a la actividad ferial por el coronavirus, señalando que “forma parte de un plan de contingencia para salvar el empleo, la solvencia y el negocio de la institución”.

En paralelo, la entidad solicitó un crédito ICO de 30 millones de euros para utilizarlo en caso de que sea necesario. Los responsables de Fira de Barcelona consideran que se trata de una herramienta para salvar un año caracterizado por unos ingresos mínimos y que supone un punto de inflexión hacia un nuevo modelo de eventos feriales, en los que se combinen la presencia física y la virtual.

Un nuevo uso de la Fira

Ante la falta de actividad habitual en las instalaciones de Fira de Barcelona, el Ayuntamiento de la capital catalana mantuvo desde marzo hasta principios de octubre dos pabellones del recinto como albergue de los sintecho. Ahora, tras el cierre de uno de ellos, el espacio dispone de 200 camas para usuarios sin hogar. La razón esgrimida por el Consistorio para desmantelarlo es la incapacidad de asumir el coste económico de las instalaciones, que han llegado a acoger a más de 1.000 personas.

La factura del desplome de la actividad ferial no solo la está pagando Fira de Barcelona. De hecho, según datos aportados por la patronal de la pequeña y mediana empresa Pimec, desde la declaración del estado de alarma, las pérdidas de las pymes proveedoras de servicios para estos eventos superan los 220 millones en Catalunya y los 400 en todo el Estado tras la cancelación o aplazamiento de 56 ferias.

El gerente del área institucional de la entidad, Ángel Hermosilla, reclama “una mayor presencia de las pymes en los órganos de gobierno de Fira para garantizar su voz en la toma de decisiones”. De momento, la sociedad Fira 2000 –formada por la Generalitat de Catalunya, el Ayuntamiento de Barcelona, el de l’Hospitalet de Llobregat, el Área Metropolitana de Barcelona, la Diputación de Barcelona y la Cámara de Comerç de Barcelona, y que gestiona la entidad– se ha comprometido a mantener su ritmo inversor. Ahora, la incógnita es saber cuándo se recuperará una cierta normalidad en el calendario ferial. Aunque las previsiones iniciales hablaban de la primavera de 2021, las últimas medidas de contención del coronavirus de la Generalitat prohíben la celebración de ferias presenciales hasta finales de octubre. Sea Food, Alimentaria o el Mobile World Congress representan la esperanza para el año que viene. Mientras tanto, el objetivo del año 2020 es salvar los muebles.

Una plataforma pide debatir la ampliación de Montjuïc

La Fira o la Vida quiere replantear los usos del recinto ferial y propone crear vivienda pública y zonas verdes a partir del año 2026

D. R.
BARCELONA

Antes de que apareciera la pandemia del coronavirus, el plan estratégico de Fira de Barcelona proyectaba, con el objetivo de ganar competitividad y posicionamiento internacional, la remodelación del recinto de Montjuïc, con la vista puesta en 2029, y la ampliación del de Gran Via en más de 60.000 m² para dentro de cuatro años. Aunque el proyecto cuenta con el respaldo de las instituciones, la crisis económica derivada de la covid-19 lo ha dejado congelado.

A estas intenciones se opone una plataforma vecinal surgida hace un año, La Fira o la Vida. La entidad reclama un debate transparente sobre el futuro de los terrenos de Montjuïc –de propiedad municipal–, una vez finalice el contrato de alquiler del Ayuntamiento a Fira de Barcelona a finales de 2025. La Fira o la Vida plantea la necesidad de que el espacio se reoriente para construir en él vivienda pública, crear zonas verdes e instalar comercios de proximidad.

Uno de los miembros de la plataforma, Toni Piñeiro, exige: “Hay que abrir un proceso participativo para definir los usos de este espacio de 27 hectáreas de suelo público municipal y que seamos los vecinos los que decidamos”. Los cálculos de La Fira o la Vida prevén más de 5.000 viviendas sociales en los actuales terrenos de Fira de Barcelona en Montjuïc.

Una ubicación, la de Montjuïc, en la que la Fira lleva desde 1966 y que no quiere abandonar. El recinto dis-

pone de 270.000 m² de suelo municipal, por el que la entidad paga un alquiler al Ayuntamiento de Barcelona de 300.000 euros anuales. El metro cuadrado le sale a 2,7 euros, siete veces menos que los 15,5 que marca el índice de referencia de precios de la Agència de l’Habitatge de Catalunya.

La politóloga, gestora cultural y activista vecinal Marina Marcian describe la situación en un artículo publicado el pasado mes de julio en la revista *Crítica Urbana*: “La Fira construye su operativa y planes de expansión sobre un frágil castillo de naipes, conformado por presupuestos e inversiones públicas, obtención de créditos preferentes y condiciones muy favorables”. Marcian sugiere, tomando como referencia el nombre de la plataforma vecinal, priorizar la vida –a través de la devolución y la gestión de un espacio público por parte de la ciudadanía– a la feria, evitando incrementar la deuda de Fira 2000, promotora del recinto de Gran Via, y que esta la tengan que refinar las administraciones.

Una feria híbrida de la nueva economía

El Consorci de la Zona Franca de Barcelona (CZFB) organizó entre el 6 y el 9 de octubre la Barcelona New Economy Week (BNEW). La novedad del evento, que celebraba su primera edición y se autodefinía como un nuevo formato de encuentro, descartando la etiqueta de feria, es que generó 160 horas de contenido y alternó los actos presenciales para patrocinadores e invitados con conferencias y mesas redondas virtuales, en las que participaron unas 9.000 personas. Los organizadores aseguraron que la iniciativa impulsa la recuperación económica y posiciona a Barcelona como capital de la nueva economía.

La zona podría acoger a más de 5.000 viviendas sociales, según La Fira o la Vida

Les persones sense llar fan front a l'hivern del coronavirus

Ajuntaments i entitats de Catalunya es troben amb dificultats, com ara la sobreesaturació dels serveis socials a les capitals, per atendre adequadament aquest col·lectiu

Paula Ericsson Navarro
BARCELONA

L'arribada sobtada de la covid-19 a Catalunya va agafar les Administracions i la població desprevinguda, i en qualsevol crisi els més vulnerables són els que pateixen més. És el cas de les persones sense llar. Els índexs de rebrot cada vegada són més alarmants, i és per això que Barcelona, Tarragona, Lleida i Girona s'estan preparant per encarar un hivern que es presenta més dur que els anteriors, sobretot per a aquells que no tenen un habitatge digne on protegir-se no només del fred, sinó també de la pandèmia.

Confinament: abans i després

La declaració de l'estat d'alarma va desconcertar la majoria de la població, i encara més aquelles persones que no estan informades del dia a dia. El director d'Arrels Fundació, Ferran Busquets, explica que durant el confinament l'entitat es va haver de reorganitzar: a més de la falta d'informació, el tancament de bars i restaurants va provocar que moltes persones es quedessin sense cap àpat calent al dia. Els treballadors i els voluntaris d'Arrels van fer rutes per informar i portar menjar. "Vam arribar a 700 persones durant el confinament total. Repartíem entre 70 i 100 àpats diaris", puntualitza Busquets.

La responsable del Programa Sense Llar i Habitatge de Càritas Barcelona, Fina Contreras, recorda que l'atenció a perso-

Un grup de voluntaris de la Creu Roja distribueixen aliments a les persones sense llar.

Una membre d'Arrels Sant Ignasi, de Lleida, entitat que ha pogut mantenir el servei de dutxes però ha hagut de cancel·lar la sala d'estar.

nes sense llar es va triplicar durant la pandèmia. Seguint la dinàmica d'Arrels, van distribuir pícnic a la parròquia de Santa Anna i a la de Sant Cebrià. "Venien moltes persones que no vivien al carrer, sinó en infrahabitatges", detalla Contreras. Per acollir les persones que s'havien quedat al carrer de forma sobrevinguda, l'Ajuntament de Barcelona va afegir 700 places més a les 2.200 prèvies a la pandèmia.

A Tarragona, la Fundació Bonanit es va posar les piles: en comptes d'obrir només a les nits van decidir estar oberta les 24 hores perquè cap persona es quedés al carrer. Mentre que a Barcelona es va obrir la Fira de Barcelona, que tenia capacitat per a 450 persones, a Tarragona es va obrir el Pavelló Esportiu del Serrallo, on van poder dormir fins a 50 persones durant tot el període del confinament i part de l'estiu. En el cas d'Ar-

Ferran Busquets: "En el confinament vam arribar a 700 persones. Fèiem fins a 100 àpats diaris"

La Generalitat ha transferit 2,8 milions a ens locals per fer front a l'hivern més incert

L'Ajuntament de Barcelona va afegir 700 places més a les 2.200 prèvies a la pandèmia

Barcelona, Girona i Tarragona atenen usuaris dels voltants, fet que satura els serveis

“Generalitat i Diputació ens donen suport, però l'Ajuntament té el cost més alt”, diuen a Girona

Amb els bars tancats, moltes persones sense llar a Barcelona no fan cap àpat calent

produent en plena pandèmia, ja que es demana a la població que tinguin els mínims contactes possibles. En aquest sentit, adverteix que Càritas Barcelona no podrà assumir totes les necessitats de la població vulnerable, i que per això és necessari que exerceixin els seus drets per reclamar les ajudes socials que els pertocuen.

A Girona, sobretot des del centre d'acollida La Sopa, atenen gent de Banyoles, Lloret, Palafrugell o Blanes; des de Càritas Barcelona expliquen que només a Barcelona i Badalona tenen serveis habilitats per a persones sense llar, i el director de la Fundació Bonanit, Josep Maria Carreto, alerta que Tàrrrega té l'alberg tancat i que a Castelló no admeten gent nova.

Davant de les demandes dels municipis, el secretari d'Afers Socials i Famílies, Francesc Iglesias, assegura que la Generalitat ha transferit 2,8 milions d'euros a ens locals per fer front a les dificultats de l'hivern més incert. Aquests diners, assegura, són perquè els ajuntaments amplïin les places per a persones sense llar en diferents municipis, i així rebaixar la pressió que pateixen les capitals. D'altra banda, afegeix que s'han habilitat places en diferents municipis amb la col·laboració de la Creu Roja: 51 places a la Vall d'en Bas (Garrotxa), 68 a Bellpuig (Urgell), 77 a Sant Jaume d'Enveja (Montsià), 40 a Altafulla, 60 a Manresa i 76 a Canyamars (Maresme).

Mesures per a l'hivern més difícil

Tot i l'augment del pressupost que ha aportat la Generalitat de Catalunya, algunes entitats no tenen suficients fons econòmics i fan servir la xarxa de suport veïnal per cobrir algunes de les necessitats bàsiques. Per exemple, una de les problemàtiques de tancar de nou bars i restaurants és que, a Barcelona, moltes persones s'han tornat a quedar sense un àpat calent i depenen de menjadors socials o d'entitats com Arrels Fundació.

En el cas de Tarragona, Carreto explica que la xarxa entre esglésies, veïns i associacions fa que les persones sense llar no hagin de patir per tenir un àpat calent entre mans. Ara bé, des de la Fundació Bonanit reclamen més places, ja que s'apropa l'hivern, i com que es van veure obligats a reduir places al seu alberg busquen nous locals per poder ampliar els serveis. A més, asseguren que si torna a haver-hi un confinament domiciliari, tornaran a obrir les portes les 24 hores del dia.

En el cas de Girona, Pi assegura que ja estan cercant un nou establiment que no estigui en ús, com és el cas del Pavelló Palau 2, per poder acollir les persones que ho necessitin. Ara bé, recrimina que des de l'Ajuntament se senten “sols”. “Tenim un suport de la Generalitat i de la Diputació, però qui assumeix el cost més elevat és l'Ajuntament de Girona”, reclama.

A Lleida, Òscar Costa afirma que han notat un lleuger increment: el 2019 van atendre a 923 persones sense llar (88 identificades com a sense sostre), i en aquest 2020 fins ara han atès 929 persones en infrahabitatges i 81 sense sostre. Encara que els temporers es desplacen a altres llocs de l'Estat espanyol durant els mesos d'hivern, Costa reclama que l'Administració trobi una solució per a ells, ja que tot i tenir documentació no viuen en habitatges en bones condicions.

Per la seva part, Busquets celebra que l'Ajuntament de Barcelona hagi obert el centre La Llabor, que acollirà 40 dones sense llar a la capital catalana. Tot i això, destaca que aquests centres no atenen les persones que fa anys que viuen al carrer, sinó casos més recents i amb més possibilitats de reincorporar-se a la societat.

Evitar el paternalisme

Els col·lectius que treballen amb persones sense llar no volen tornar a caure en el paternalisme, però és difícil. Durant el confinament hi va haver molta desorientació, i entitats com Arrels Sant Ignasi van haver de fer els tràmits burocràtics que normalment haurien fet els usuaris. Càritas Barcelona assenyala que han tornat a reclamar donatius d'aliments. “En plena crisi hem hagut d'atendre de manera assistencial”, ha lamentat la responsable del Programa Sense Llar i Habitatge de Càritas Barcelona, Fina Contreras.

rels Sant Ignasi (Lleida) van patir les mateixes modificacions d'Arrels Fundació: van mantenir el servei de dutxes, però van haver de cancel·lar la sala d'estar. “Tenim una manera d'atendre més càlida, propera, i això era molt difícil. Es generava molta distància”, explica Òscar Costa, membre d'Arrels Sant Ignasi. Per la seva part, la regidora de Drets Socials i de Cooperació de l'Ajuntament de Girona, Núria Pi, explica que durant la pandèmia van utilitzar el Pavelló Palau 2 per atendre 82 persones.

Mentre que a Arrels Sant Ignasi reben persones majoritàriament de Lleida, les ciutats de Barcelona, Girona i Tarragona atenen també a usuaris dels municipis dels voltants, cosa que provoca una sobresaturació dels serveis, i més en temps de la covid-19. Contreras assenyala que aquest desplaçament entre municipis és contra-

Una persona recull aliments que reparteix l'entitat Arrels Sant Ignasi a Lleida.

Entrevista **Laura Borràs**

La diputada de JxCat
Laura Borràs, durant
l'entrevista a 'El Quinze'.

“Cal materialitzar
el mandat de
l’1 d’octubre”
Laura Borràs

Diputada de JxCat al Congrés

La cap de files de JxCat al Congrés i exconsellera analitza les complexes relacions entre els partits independentistes i la situació de repressió, a l'hora que fixa objectius per a la pròxima legislatura

Ferran Espada
BARCELONA

Aquesta setmana va començar amb la sentència de la Mesa del Parlament del 2017 pel referèndum. Quina valoració en fa?

És l'enèsima barbaritat democràtica que es produeix amb la justícia espanyola. Suposa convertir en culpables i inhabilitar uns companys parlamentaris per fer la seva feina. Això significa que per frenar l'independentisme s'estan carregant la democràcia. Concretament la base de la democràcia, que és el que suposa inhabilitar els membres de la mesa d'un Parlament per haver permès un debat parlamentari, que és el que al Parlament ha de passar, que es debati. Però també tenim polítics condemnats per haver complert amb el seu programa electoral. Els pilars de l'estat de dret comencen a col·lapsar quan es produeix aquesta vergonyosa ingerència per part de la justícia simplement perquè tot s'hi val per frenar l'independentisme. És una persecució política, com ho demostra també el fet que la presidenta Forcadell estigui a la presó.

S'hi inclou també el fet que els darrers presidents de la Generalitat han estat destituïts i perseguits judicialment, en el cas de Carles Puigdemont, o inhabilitats, en el cas de Quim Torra.

Aquesta és una situació insòlita en qualsevol democràcia europea, on els presidents són elegits i duen a terme el seu mandat. El que passa a l'Estat espanyol demostra la situació d'excepcionalitat que patim amb la judicialització de la vida política per frenar allò que no poden evitar a les urnes, que no és altra cosa que l'elecció de presidents amb un mandat per treballar per la independència. Als presidents o als candidats que no els agraden, els treuen de circulació. Cal recordar-ho, perquè no s'ha de normalitzar.

L'independentisme ha anat assumint el relleu dels presidents apartats, i vostès defensen que Puigdemont encara és el president legítim. Què volen dir? No es genera un xoc de legitimitats?

El president Puigdemont és el president legítim perquè és qui van elegir els representants dels catalans a la seu de la sobirania popular, que és el Parlament. I fins i tot va superar una qüestió de confiança. Va ser apartat de la presidència per complir el programa electoral, però des de l'exili continua sent el president legítim, perquè ell mai hi ha renunciat ni ha adquirit les prerrogatives d'expresident. La legitimitat li ve donada per la sobirania popular, que no pot anul·lar una decisió arbitrària i profundament injusta de l'Estat espanyol.

Però després hi ha hagut un president, que ha estat Quim Torra, i les eleccions del 14 de febrer comportaran que hi hagi un altre president o presidenta.

Sí, però el president Puigdemont, al capdavant del Consell per la República, es manté com a president legítim, i des de l'exili esdevé l'altaveu de denúncia de la situació de repressió que estem patint els catalans al cor d'Europa, ara com a europarlamentari, un càrrec que novament el va refrendar des del sufragi popular i les urnes. I novament l'Estat espanyol va intentar fer-li un escac volent impedir que accedís al Parlament europeu, amb un fracàs estrepitos. L'autarquia judicial en què està immers l'Estat espanyol fa que el president Puigdemont, el conseller Comín i la consellera Ponsatí puguin exercir d'eurodiputats i siguin reconeguts arreu d'Europa menys aquí.

I el president Quim Torra també ho continua sent, doncs?

El president Torra continua sent la persona que han triat els representants de la ciutadania de Catalunya perquè sigui el seu president, i això li dona autoritat moral. Cal entendre que l'Estat espanyol ens vol portar a una mena d'esquizofrènia democràtica, i nosaltres no ens cansarem de denunciar-la i de sobreviure-hi.

De quina manera?

Doncs continuant donant-los la categoria de presidents, perquè és el que són, i negant-nos a acceptar aquestes anormalitats i monstruositats jurídiques que han estat denunciades per moltes veus jurídiques de l'Estat espanyol i a nivell internacional. Només cal veure els constants tocs d'atenció internacionals que rep l'Estat espanyol i que el Tribunal Europeu de Drets Humans acabarà rematant. Tots els tribunals d'Europa on s'ha vist la nostra causa han sentenciat a favor nostre, mentre que aquí no hi ha cap esperança que sigui així, perquè la justícia espanyola és una maquinària programada per anar en contra de l'independentisme.

Els darrers tocs d'atenció internacionals han vingut respecte al bloqueig del poder judicial espanyol. Confien que aquesta situació posi el focus de les institucions europees sobre l'actuació de la justícia espanyola?

Clarament. Europa s'exclama de com pot ser que un organisme com el Consell General del Poder Judicial tingui el mandat caducat des de fa dos anys i, per tant, estigui totalment deslegitimada. Seria com un Govern que es nega a deixar el poder quan finalitza el mandat de quatre anys. I, en canvi, continuen actuant amb l'absoluta impunitat de saber-se intocables.

“M’ha dolgut la fractura amb el PDeCAT perquè jo soc una persona de consens”

“La meva causa ha crescut a mesura que les meves responsabilitats eren més importants”

Per què passa això?

Perquè existeix un entramat d'aliances molt sòlides entre la política espanyola i la justícia. Al PSOE fins ara segurament ja li havia anat bé, però ara està veient el que això comporta i que es poden veure afectats, i ara volen canviar-ho.

Però la proposta del PSOE de canviar la llei per majoria simple tampoc sembla gaire ben vista.

Sí, la proposta que ha formulat el Govern suposadament més progressista de la història també ha aixecat les alarmes d'Europa, perquè és un tema molt delicat. Nosaltres hem dit que hi col·laborarem, i tenim una proposta específica des de JxCat feta per especialistes com Jaume Alonso-Cuevillas.

Perdoni, diu “suposadament”? El Govern de PSOE i Unides Podem no és el més progressista que hi ha hagut fins ara a l'Executiu espanyol?

Si a vostè li sembla que ser el Govern espanyol més progressista de la història és compatible amb tenir presos polítics, exiliats i amb una repressió que creix, és que hem de redefinir el concepte de progressisme. Els que porten més temps a la presó són Jordi Cuixart i Jordi Sánchez, i dels tres anys que porten empresonats només nou mesos han estat sota el Govern del PP amb Rajoy. La part més gran ha estat amb el Govern del PSOE, i ara ja porten també nou mesos amb el Govern de coalició amb Podem.

Bé, però l'alternativa és un Govern del PP amb Vox. Això no crec que solucionés la situació dels presos, ni seria gaire progressista, més aviat al contrari.

La repressió d'esquerres s'assembla molt a la repressió de dretes.

Parla sobre decisions judicials, però en altres aspectes no hi ha diferència?

Podem posar l'exemple de la monarquia. La pregunta és si calen monàrquics per defensar-la amb republicans al Govern com aquests. Republicans que col·laboren amb la fugida del rei emèrit quan afloren els casos de corrupció, que li paguen les milionà-

ries despeses de la seva vergonyosa estada en un país dictatorial i que ni s'immuten davant el que és un veritable escàndol. Ho ha vist tot Europa excepte Espanya. L'únic Parlament de l'Estat on hi ha hagut una reacció sobre la qüestió ha estat al de Catalunya. I el CIS [Centre d'Investigacions Sociològiques] no consulta sobre la monarquia, mentre que el CEO [Centre d'Estudis d'Opinió] sí que ho fa. En el cas del rei emèrit no hi veig res que hagués fet diferent un Govern del PP del que ha fet aquest Govern progressista. Si no és posar-li la catifa vermella...

Escoltant-la parlar sobre l'actual Govern espanyol, vol dir que hi ha cap possibilitat de sortida dialogada del conflicte?

És cert que sobre el paper hem de poder avançar, i així vam pensar-ho en un principi. Podria haver estat una oportunitat. El problema és que, perquè sigui així, cal posar fil a l'agulla. No n'hi ha prou amb anuncis. I el que hem pogut veure en tot aquest temps de Govern progressista és que no s'ha avançat cap a la solució i sí en la repressió.

Vostè optarà a presidenciable de JxCat en les pròximes eleccions?

A mi em van preguntar si seria la candidata i jo vaig respondre que els nostres estatuts diuen que això és decidirà en primàries amb la militància.

Però jo li pregunto si es presentarà a aquestes primàries.

Sempre he dit i continuo dient que jo estic a disposició del projecte. La gent que té una carrera política té agenda i fixa objectius personals. Legítim, però la gent que com jo, que venim d'altres mons, com la carrera acadèmica, és diferent. Fa només tres anys que estic a la política i si hi soc és per la situació d'excepcionalitat. Hi soc per l'1

d'octubre i perquè va comportar exili i presó. Escolto la gent, que el que em demanen és que em presenti i continuï endavant amb la feina col·lectiva que estem fent.

Des de l'independentisme s'ha fixat l'objectiu de superar el 50% dels vots en les eleccions. Però això per fer què?

Li he de dir que només porto tres anys en política però que ara encaro els reptes de forma molt diferent que al començament. Jo vaig entrar en política a les llistes de les eleccions del 21 de desembre del 2017 perquè el president Puigdemont volia construir un projecte el més semblant possible a la llista de país que ell havia imaginat i que la resta de forces independentistes no havien volgut materialitzar. Perquè jo creia que no podia ser que fos difícil posar-nos d'acord entre independentistes. Dos anys i escaig després m'he adonat de l'extraordinària complexitat d'aquesta fita. La independència ens necessita a tots, hem de ser-hi tots i nosaltres hi som.

D'acord, però li pregunto pel que vostè faria, per exemple, si arriba a ser presidenta de la Generalitat.

Doncs materialitzar el mandat de l'1 d'octubre. Jo vinc de l'1 d'octubre. La legitimitat política de l'1-O està intacta.

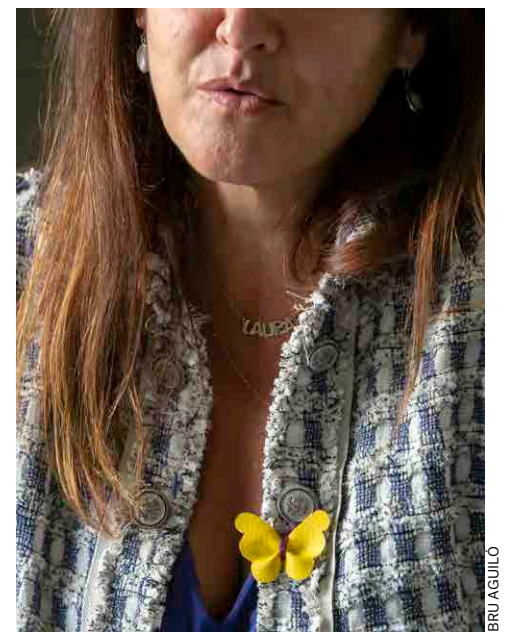
Això vol dir signar els decrets per a la independència de Catalunya?

El que vol dir és que l'1-O es va dur a terme un exercici d'autodeterminació col·lectiva amb la força de la gent en comunió amb uns polítics que s'havien presentat amb uns programes electorals. Malgrat la situació de repressió. Per tant, la legitimitat d'aquell acte està intacta, i és en ella que ens hauríem de retrobar tots per poder fer passos endavant per materialitzar la independència.

Puigdemont president: “Una decisió arbitrària de l'Estat no pot anul·lar la sobirania popular”

“L'Estat espanyol ens vol portar a una mena d'esquizofrènia democràtica”

“La justícia espanyola està programada per anar en contra de l'independentisme”

Entrevista **Laura Borràs**

Però, quan diuen que ha de tenir conseqüències polítiques, en quin sentit ho formulen?

Doncs que una majoria absoluta independentista al Parlament ja la tenim ara. El 30 de gener del 2018, el problema no va ser que no érem prou per invertir el president Puigdemont. La realitat és que aquella majoria independentista no va comportar una conseqüència política. Per això no podem limitar-nos a dir que volem tenir una majoria independentista. Ja l'hem tinguda i no ha servit per a res, perquè quan s'ha hagut de fer efectiva hi ha qui s'ha arronsat pels motius que siguin. I no poso en dubte que la situació és complexa. Però per això mateix calen conseqüències polítiques.

I per què passa això?

Perquè no podem obviar el context de repressió en què vivim.

Vostè apunta una de les moltes discrepàncies entre JxCat i ERC, i altres que n'hi ha hagut amb la CUP. Però presos polítics com Jordi Cuixart i Quim Forn defensen que en realitat hi ha moltes coincidències en el plantejament dels tres partits...

La principal coincidència que hi hauria d'haver és posar al davant un objectiu comú, que és el que va permetre fer Junts pel Sí.

Fer aquella investidura no era assumir més repercussions judicials?

No ho sé. Ens haurien ficat a la presó als 70 diputats i diputades? Potser sí, però segur que estariem en un punt diferent del que estem ara. Imagini's quina imatge d'anormalitat democràtica hauria donat l'Estat

espanyol empresonant 70 diputats electes per una votació que materialitza el resultat d'unes eleccions. I després n'haurien vingut 70 més, i així successivament, perquè el que no poden anul·lar és la democràcia. Segurament és el que voldrien, però no ho poden fer sense treure's la màscara i que aparegui el rostre més descarnat d'aquest règim del 78 que ha perpetuat un franquisme atenuat però no desaparegut. Nosaltres el que demanem és feina, determinació i compromís de tothom.

S'està referint a Esquerra Republicana, en això de l'arronsament?

Jo no vull pensar que ERC ha deixat de ser independentista, ni la CUP, però el que necessitem és que aquesta suma de voluntats independentistes es tradueixi en accions que marquin aquest camí cap a la independència.

Vostè sempre ha fet aquest discurs de la unitat...

És que n'estic convençuda.

...però forma part d'un partit que ha nascut amb fractura, divisió i un dur enfrontament amb els fins ara socis del PDeCAT. Li ha dolgut?

Sí. Jo soc una persona de consens. De fet vaig decidir anar a Madrid perquè era una candidata de consens acceptada per la presó, l'exili, JxCat, PDeCAT i la Crida. Segurament pel fet de no tenir motxilles prèvies ni haver militat en cap partit malgrat ser clarament identificada com una persona compromesa amb la independència. Per això, qualsevol negociació que no arribi a bon port per a mi és un fracàs. En-

"No veig què hauria fet diferent un Govern del PP amb el rei emèrit del que han fet PSOE i UP"

"Cal retrobar-se entorn de la legitimitat de l'1-O i fer passos per materialitzar la independència"

"No ens podem limitar a l'objectiu d'una majoria independentista: l'hem tinguda i no ha servit"

cara més si passa en el nostre propi espai. Cal fer una reflexió i autocrítica i jo he procurat posar solucions damunt la taula.

Però al final el president Puigdemont tira endavant el seu partit, el president Mas es queda al PDeCAT i el president Torra no militarà en cap dels dos. Aquesta no és una imatge de poca unitat?

Jo soc de sumar. Em vaig presentar a les eleccions del 10-N amb Roger Español com a company de candidat al Senat. Jo com a independent i ell provinent del Front Republicà. En aquest país hem de treballar per construir majories.

I el grup parlamentari del Congrés ha quedat dividit per la meitat. Com s'ho fan?

Ho portem bé en el dia a dia. Mantinc molt bona relació amb Ferran Bel. Sempre he estat conscient d'aquesta diversitat de parers i hem actuat en conseqüència.

Vostè està encausada per un afer de contractacions suposadament irregulars en l'etapa com a responsable de la Institució de les Lletres Catalanes, i assegura que és innocent. Això és també repressió, doncs?

Sí. Estic convençuda que no estaria encausada si no tingués responsabilitats polítiques importants. Es pot comprovar fàcilment com el meu procés judicial ha crescut a mesura que les meves responsabilitats han estat més importants i m'he significat cada cop més. Especialment pel que suposa la primera línia de front que és la política a Madrid.

L'ha fet dubtar si valia la pena continuar?
És clar. El 22 de juliol vaig anar a mirar als ulls al jutge Marchena i al fiscal Zaragoza al Tribunal Suprem, que són els que porten la meva causa i són els mateixos del judici del Procés. Per tant, quan penses que

aquestes persones decidiran sobre una part de la teva vida, fa respecte. Perquè el seu full de servei a la unitat d'Espanya és impecable. I per ells jo soc una amenaça a aquesta unitat. Tenen per objectiu arruïnar-nos la vida personalment i col·lectivament. Dir que això no genera dubtes seria faltar a la veritat. Soc una dona amb la seva família que pateix extraordinàriament. I no és fàcil no tenir por una mateixa.

Per què no ha plegat, i la causa s'hauria derivat a la justícia ordinària?

Perquè la idea de servei públic i compromís que tinc em fa veure que, si jo cedís davant la por, tal com vol l'Estat, estaria reforçant la via repressiva i intimidatòria. Li estaria dient a l'Estat que continuï per aquest camí, que té resultats. O acotes el cap o plantes cara, i jo he decidit plantar cara. Perquè resistir és vèncer.

Com valora la gestió del coronavirus a Catalunya i al conjunt de l'Estat?

Una pandèmia com aquesta era inimaginable. Però crec que el Govern de la Generalitat ha tingut al capdavant el president Torra, que ha fet un gran exercici de transparència i de gestió i bon govern, fent ús dels instruments que tenim a l'abast i a l'hora posant en evidència les limitacions que ens comporta la falta d'un Estat propi com el que reclamem. A més d'una profunda honestat amb autocrítica, com va fer en el cas de les residències. Mentre que l'Estat espanyol va fer l'únic que sap fer: recentralitzar. En un moment en què calia reforçar les Administracions més properes a la gent, que és el model d'èxit de Nova Zelanda o Alemanya. I evitant posar en marxa mesures que els hem demanat, com les ajudes per als pares i mares que tinguin fills en quarantena i no puguin anar a treballar, que tot just debatrem la setmana vinent, o bloquejant els romanents dels ajuntaments. Tot plegat ha posat en evidència fins a quin punt és necessària la independència també per a la gestió del dia a dia del coronavirus i per donar l'assistència que tota la ciutadania de Catalunya, independentista i no independentista, mereix.

Per acabar, com definiria la política espanyola vista des del Congrés, que ha conegut ara tan de prop?

Salvatgement hipòcrita. Amb un posat per fer veure que són molt civilitzats mentre duen a terme propostes d'una hipocresia còsmica sense cap remordiment de consciència. Hi ha diputats del PSOE, del PP, de Cs i fins i tot de Vox que s'interessen per la meua causa judicial perquè saben que no soc una corrupta, però segons després voten impassiblement coses que suposen la persecució de l'independentisme. És una doble moral que trobo perversa.

BRU AGUILÓ

Laura Borràs a la redacció de 'Públic' durant l'entrevista a 'El Quinze'.

Anàlisi

Elecciones

14-F, un camino a las urnas condicionado por los juzgados

El miércoles se activó el reloj electoral para los comicios del 14 de febrero, pero por el camino impactarán sobre la política numerosos procesos judiciales

La sala de gobierno del TSJC.

El president del Parlament, Roger Torrent, activó este miércoles el mecanismo que pone rumbo a las elecciones que se celebrarán en Catalunya el 14 de febrero después de certificar la ausencia de candidato. Vamos pues camino de las urnas, pero si algo marcará este trayecto es la judicatura. Un condicionante que casa mal con el ejercicio del sufragio popular.

De hecho, ha sido un tribunal, el Supremo, quien ha activado el calendario electoral a partir de la ratificación de la sentencia de inhabilitación del president de la Generalitat, Quim Torra. Y la semana ha dejado ya una de cal y una de arena judiciales. Por un lado, la sentencia condenatoria a los miembros de la Mesa del Parlament de la anterior legislatura –faltarán por juzgar a Joan Josep Nuet, ahora diputado por ERC en el Congreso y aforado–. Y por otro lado la absolución en la Audiencia Nacional del mayor de los Mossos d'Esquadra, Josep Lluís Traperó, y el resto de la cúpula policial y de Interior imputados.

Pero los partidos independentistas alertan de que vendrán muchos más juicios que en plena precampaña tensarán el ambiente político. Los exmiembros de la Sindicatura Electoral del referéndum del 1-O serán juzgados el 4 y 5 de noviembre en el juzgado número 11 de lo penal de Barcelona. Después será el turno de la macrocausa contra una treintena de ex altos cargos de la Generalitat, que se verá en el juzgado número 13. La mayoría de ellos, vinculados a JxCat o a ERC. Y aún quedará pendiente el juicio contra importantes di-

Ferran Espada

rigentes de ERC, como Josep Maria Jové –forma parte de la delegación negociadora en la congelada mesa de diálogo– y Lluís Salvadó. Incluso un conseller, el de Acció Exterior, Bernat Solé, tiene que ser juzgado por su actuación como alcalde de Agramunt durante el referéndum. O una posible candidata a la presidencia, Laura Borràs, de JxCat, que se podría ver afectada por la causa contra ella abierta en el Tribunal Supremo por unas supuestas irregularidades.

Sin olvidar que los presos políticos podrán disponer de permisos penitenciarios que les permitirían participar en la campaña electoral, si no hay alguna otra injerencia judicial como la retirada del tercer grado. El último en conseguirlo sería el presidente de ERC, Oriol Junqueras, que cumplirá la cuarta parte de condena preceptiva en plena campaña electoral.

De naturaleza absolutamente diferente, pero también vinculados a los juzgados, emergen los diversos casos de presunta corrupción que atenazan al mundo postconvergente. El caso 3%, sus derivadas o el que afecta al conjunto de la familia Pujol. Como se ha visto esta semana, las cosas se complican en este ámbito después de las declaraciones judiciales inculpatórias efectuadas por el extesorero de CDC Daniel Osàcar, in-

culpando a exdirigentes del partido e incluso apuntando a Artur Mas. Frente a ello, desde el PDeCAT y JxCat han interpuesto diques de contención. Los primeros, renegando de esta herencia a pesar de que asumen la política. Los segundos, desvinculándose totalmente del pasado convergente, como intentó el presidente del grupo parlamentario de JxCat, Albert Batet: “Como comprenderán, no opino sobre cuestiones internas de otros partidos”, dijo. Obviando sus 16 años de concejal de Valls por CDC, 11 de ellos como alcalde, entre muchos otros cargos en la dirección de CDC.

Y no solo los independentistas miran hacia los tribunales. Aunque sea por elevación, los comuns también estarán pendientes de los juzgados. El Supremo decidirá si el líder de la formación hermana, Podemos, el vicepresidente del Gobierno español Pablo Iglesias, es imputado o no por el caso Dina. El terremoto político que podría suponer una imputación y el impacto sobre el Gobierno de coalición estatal deja pocas dudas de que tendría importantes reverberaciones en la campaña catalana.

Con este mapa judicial y muchos otros casos de menor calado mediático, será difícil que la interferencia de las togas no se dé una vez más en las elecciones. Y veremos los efectos. Por la vía de la movilización o desmovilización de un electorado catalán que llega a las elecciones exhausto y con una espada de Damocles sobre la cabeza, como es la pandemia. Otro de los elementos que condicionaran las elecciones, pero que da para otro análisis entero.

JxCat y PDeCAT levantan diques de contención contra los casos de presunta corrupción

Ha sido un tribunal quien ha activado el calendario electoral a partir de la inhabilitación de Torra

Los independentistas alertan: vendrán más juicios que pueden afectar a la precampaña

EL QUINZE
de Público

DIRECCIÓ **Ferran Espada** COORDINACIÓ **Marc Font** DIRECCIÓ GENERAL **José María Crespo** DIRECCIÓ EDITORIAL **Marià de Delàs** GESTIÓ **Pablo de Zárraga**
PRODUCCIÓ **Pauta Media S.L.** EDICIÓ **Carla de Puig i Néstor Bogajo** REDACCIÓ **Jordi Bes, Queralto Castillo, Roger Castillo, Cugat Comas, Natàlia Costa, Alba Fernández, Àngel Ferrero, Yeray S. Iborra, Montse L. Cucarella, Paula Ericsson, Lidia Penelo, Emma Pons, David Rodríguez, Àlex Romaguera, Laia Ros, Maria Rubio, Judith Vives i Víctor Yustres** FOTOGRAFIA **Joel Kashila i Bru Aguiló** CORRECCIÓ **Carme Casals**
DIRECCIÓ D'ART I MAQUETACIÓ **Manuel Cuyàs i Berta Rosés** IMPRIMEIX **Impresa Norte** DIPÒSIT LEGAL **M-6647-2019**
CONTACTE **elquinzepublico@pautamedia.com | redaccio@diaripublic.cat** VISITA EL WEB **https://especiales.publico.es/pages/el-quinze | www.diaripublic.cat**

Trapero, absolt; la Mesa, condemnada

L'Audiència Nacional considera que ni el major dels Mossos ni la cúpula del cos van cometre sedició ni cap altre delictes. El TSJC, però, sentència a 20 mesos d'inhabilitació Corominas, Barrufet, Simó i Guinó

Marc Font
BARCELONA

Una setmana més, els tribunals han marcat l'actualitat política catalana amb dues noves sentències vinculades al Procés de sentit marcadament divergent. D'una banda, l'Audiència Nacional va confirmar dimecres l'absolució del major dels Mossos d'Esquadra Josep Lluís Trapero, laintendent Teresa Laplana, l'exdirector general del cos Pere Soler i l'exsecretari general del Departament d'Interior Cèsar Puig

dels delictes de sedició i desobediència. De l'altra, 48 hores abans el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) va condemnar a un any i vuit mesos d'inhabilitació els membres independentistes de la Mesa del Parlament la passada legislatura –Lluís M. Corominas, Ramona Barrufet, Anna Simó i Lluís Guinó– per un delictes de desobediència, alhora que va absoldre l'exdiputada de la CUP Mireia Boya. Les dues sentències encara no són fermes i, per tant, es poden recórrer.

En nou mesos, la cúpula dels Mossos d'Esquadra durant el referèndum de l'1 d'octubre del 2017 ha passat d'estar acusada de rebel·lió a quedar absolta de qualsevol delictes. El judici, celebrat a l'Audiència Nacional, va arrencar el 20 de gener, amb la Fiscalia abonant el relat que la policia catalana estava al servei del projecte independentista del Govern i que, per això, no hauria fet res per impedir la votació de l'1-O. La realitat, però, és que els Mossos d'Esquadra van tancar aquell dia més punts de votació que no pas la policia espanyola o la Guàrdia Civil.

Durant el judici, Trapero va desmentir que existís qualsevol tipus de connivència entre els responsables de la Generalitat i la policia autonòmica, va negar que desobe-

La sentència desmunta la tesi que els Mossos estaven al servei del projecte independentista

La decisió de l'Audiència Nacional esmena el Suprem i qüestiona la condemna a Quim Forn

ïssin les ordres judicials d'intentar impedir l'1-O i va arribar a explicar que tenia un pla per detenir Carles Puigdemont, aleshores president de la Generalitat, si hagués proclamat la independència i l'hi hagués ordenat la justícia. L'acusació es basava fonamentalment en els testimonis del coronel de la Guàrdia Civil Diego Pérez de los Cobos, responsable de la coordinació policial durant el referèndum i enfrontat personalment a Trapero, i del tinent coronel Daniel Baena, cap de la investigació de la Guàrdia Civil i conegut també pel seu alter ego a les xarxes, *Tácito*, des d'on denigrava els dirigents independentistes.

En les conclusions finals del judici, la Fiscalia ja va rebaixar la petició de condemna de rebel·lió a sedició –amb demandes de 10 anys de presó per a Trapero, Soler i Puig, i quatre per a Laplana– i va plantejar, fins i tot, una condemna per desobediència com a alternativa, però el tribunal ha decidit absoldre els acusats de tots els delictes. La sentència es va aprovar per dos vots a un, amb el vot discrepant de la presidenta de la sala, Concepción Espejel, que va defensar la condemna per sedició. De retruc, la decisió és una esmena a la sentència del Tribunal Suprem en el judici de l'1-O, en què Manuel Marchena va concloure que els Mossos havien col·laborat amb el Govern per fer possible el referèndum, per justificar la condemna per sedició de l'exconseller d'Interior Joaquim Forn.

Límits al parlamentarisme

Dilluns, en canvi, sí que hi va haver condemna, ja que el TSJC va sentenciar que Lluís M. Corominas, Ramona Barrufet, Anna Simó i Lluís Guinó van desobeir la

prohibició expressa del Tribunal Constitucional en acceptar la tramitació de les anomenades lleis de desconexió en el ple del Parlament celebrat els dies 6 i 7 de setembre del 2017. El tribunal ha imposat una condemna de 20 mesos d'inhabilitació a tots quatre, a més d'una multa de 30.000 euros per cap. La sentència, però, encara no és ferma, fet que permet que, de moment, Guinó es mantingui com a alcalde de Besalú (la Garrotxa) i diputat al Parlament de JxCat. És l'únic de tots quatre que segueix en la política activa.

En el judici van defensar que la Mesa no podia vetar cap iniciativa, perquè suposaria limitar el parlamentarisme i els drets dels diputats, però el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya conclou que això canvia quan es tracta d'una normativa que pretén saltar-se la llei. L'exdiputada de la CUP Mireia Boya, en canvi, va ser absolta amb l'argument que no havia rebut cap advertència a títol personal per part del Constitucional. El conjunt del sobiranisme ha denunciat una sentència que, amb tot, contrasta amb els 11 anys i mig de presó imposats pel Suprem a Carme Forcadell, aleshores presidenta del Parlament, però a qui l'alt tribunal va atorgar un paper preponderant en el Procés.

Acusats de la Mesa davant del TSJC.

El TSJC conclou que el Parlament no pot tramitar normatives que vulguin saltar-se la llei

La sentència de la Mesa encara no és ferma, i Guinó segueix com a alcalde de Besalú

La cúpula dels Mossos d'Esquadra durant el judici a l'Audiència Nacional.

La Mesa de censura constitucional

Mireia Boya

Ambientòloga

Les novetats judicials de les diferents causes lligades al procés d'independència de Catalunya se succeeixen gairebé setmanalment. De fet, la judicialització del conflicte és, de llarg, el tema més recurrent de l'actualitat política d'aquest país. És normal, ja que des del 2017 comptem ja 2.850 persones amb causes judicials obertes relacionades amb l'autodeterminació i la defensa dels drets i les llibertats a Catalunya. Moltes encara estan pendents de judici, però algunes ja han estat condemnades o s'han hagut d'exiliar per evitar les represàlies de la justícia estatal. La

xifra fa vertigen i evidencia una causa general contra el moviment independentista, fraccionada judicialment per dissimular internacionalment.

El debat polític, a les institucions i als mitjans, es belluga entre la reforma del codi penal i el delictes de sedició, l'indult dels presos polítics i la reivindicació per part del moviment sobiranista d'una llei d'amnistia. A aquesta última, la dreta i els socialistes ja han dit que no, tot i que prop del 80% de la població catalana hi està d'acord. Un debat que, intencionadament per part del Govern de l'Estat, es porta als aspectes més tècnics per evitar pronunciar-se sobre la naturalesa política i l'abast social i humà del conflicte existent. Els dies passen i els anys de condemna i exili també.

Mentrestant, aquesta setmana, una nova sentència condemnatòria, la dels membres de la Mesa del Parlament d'aquella onzena legislatura. El resultat: delictes de desobediència, inhabilitació, multa de trenta mil euros

cadascun i la sensació d'haver estat condemnats per permetre el debat parlamentari i la votació de diferents iniciatives sobre la independència de Catalunya. Aquest cop, però, la indignació no s'ha vist ni al Parlament ni al carrer. I és que ens estem acostumant a protestar des de casa, a cop de piulada, comunicat o infografia. La mandra de la cronificació del conflicte i la letargia de l'actual Parlament. Si cal tornar-ho a fer, la manca de carrer, ens afebleix enormement.

La primera constatació arran de la sentència és la parcialitat manifesta amb la qual actua la justícia espanyola. Els mateixos fets, les sessions parlamentàries de la tardor del 2017, han vist una absolució, una inhabilitació amb multa i els onze anys de presó de la presidenta, Carme Forcadell, condemnada per sedició. Com a presidenta o portaveu de grup parlamentari, signar l'entrada a registre de la llei del referèndum es podia fer; com a Mesa, permetre el debat i, sobretot, la votació al Parlament, no.

És a dir, podem pensar en la independència, podem portar-la als programes electorals, però mai la podrem tramitar al nostre Parlament. Aquesta sentència buida de sobirania la cambra legislativa i converteix la Mesa en un tallafoc constitucional, en un òrgan de censura a la lliure iniciativa parlamentària dels diputats i diputades. El poder judicial ha resolt que el poder legislatiu no és lliure, que no valen per a res les majories parlamentàries democràtiques. El coacciona de cara al futur de forma tirànica, perquè no ho torni a fer.

És un avís a navegants de cara a les pròximes eleccions autonòmiques. Els partits polítics hauran d'explicar molt bé què volen fer i, sobretot, com fer-ho. Els membres de la pròxima Mesa ja saben que segons què deixin debatre a l'hemicicle es guanyaran una inhabilitació. La part positiva, per buscar-ne una, és que mai més podrem creure en un discurs que ens digui que ho farem únicament des de les institucions i de la llei a la llei. No, el Tribunal Constitucional no negocia amb separatistes per

"Podem portar la independència als programes electorals, però mai la podrem tramitar al Parlament. La sentència buida de sobirania la cambra legislativa i converteix la Mesa en un tallafoc constitucional, un òrgan de censura a la lliure iniciativa parlamentària"

molt que parem taules de diàleg entre governs. Menys encara sense la força de la mobilització popular.

Aquesta jurisprudència per a la Mesa dinamita majories socials. Ja no importa si el 80% de la població catalana vol exercir el dret d'autodeterminació, senzillament el Parlament no podrà tramitar aquest anhel. I aleshores? L'autocensura en una institució buidada només es combat amb l'exercici de la pròpia sobirania. Diguem-ho així o parlem d'unilateralitat, poc importen les paraules i els lluentons que posem als discursos polítics quan l'alternativa per tornar-ho a fer és única.

Al final, el que ens diu aquesta última sentència del procés és que podrem anar fent, amb declaracions simbòliques, mentre el TC no ens adverteixi personalment i per escrit. Com si fos un òrgan amb legitimitat per dir a cap diputat o diputada què ha de pensar, què ha de debatre, què ha d'aprovar al seu Parlament. La irregularitat democràtica és que l'advertiment il·legítim hagi comportat presos i exiliats polítics. Si totes les forces democràtiques no veuen i denuncien aquesta cacicada constitucional, seran còmplices de la tirànica censura del règim. I sí, les properes víctimes de la persecució ideològica poden ser ells.

El dibuix de l'Eneko

Les centrals **Lugares con vida**

Casa Buenos Aires, revulsivo para los jóvenes de Vallvidrera

La ocupación del edificio frena un proyecto hotelero de lujo. Ahora vive bajo la amenaza de desalojo que una congregación religiosa mantiene a pesar de que el Ayuntamiento lo expropiará para la ciudad

Jordi Bes
BARCELONA

Hay quien dice de Vallvidrera que es como un pueblo aparte de Barcelona. Este barrio está alejado del barullo de la ciudad, le rodea el verde de Collserola y tiene unas vistas que dejan boquiabierto. A ello se le añade que figura entre las zonas más aventajadas en cuanto a renta familiar disponible por cápita. Sin embargo, no todo son comodidades en este entorno de postal. Ya se puso de manifiesto hace una década, a juzgar por el resultado de una consulta simbólica organizada por los vecinos, cuyos participantes votaron en masa a favor de independizarse de Barcelona porque el Ayuntamiento no prestaba suficiente atención a sus necesidades. Ahora son los jóvenes quienes han dado un paso al frente: por las dificultades para emanciparse en el barrio y carencias como no tener un lugar donde reunirse, hasta el punto de que habían llegado a improvisar encuentros en una furgoneta o en un cajero automático. Todo ello cambió tras la ocupación en marzo de 2019 del antiguo Hotel Buenos Aires, un edificio imponente que va camino de ser expropiado por el Ayuntamiento y pasar a engrosar el listado del patrimonio de la ciudad, salvado por el empeño vecinal.

El antiguo hotel, que está en el número 31 de la calle Mont d'Orsà, ha sido renombrado como Casa Buenos Aires. Residen en él una veintena de jóvenes, la mayor parte entre 25 y 35 años. Su portavoz, Eulàlia

Eulàlia Castelló, portavoz de la Casa Buenos Aires, junto a la pancarta que luce en la fachada el edificio de Vallvidrera.

La Casa Buenos Aires fue un hotel y, hasta su abandono, una residencia para mayores

Emanciparse en Vallvidrera es muy difícil porque es "un barrio que se va elitizando"

Castelló, dice que la ubicación privilegiada de Vallvidrera ha facilitado que sea "un barrio que se va elitizando", y echan en falta espacios de relación vecinal. Es una función que en su día había ejercido la casa cuando era residencia de gente mayor y que ahora tratan de recuperar con las actividades que alberga. En ella se reparten las cestas de verduras de la cooperativa de consumo ecológico Can Pujades, ensaya la coral, se hace teatro y pilates, y se ha instalado un casal de jóvenes. Se busca que también sea atractiva para los mayores con

eventos como un concierto de música barroca, tratando así de "atender a toda la diversidad de Vallvidrera", detalla Castelló.

Los jóvenes que la ocupan están acuciados por las dificultades de acceso a la vivienda. "Cualquier joven que quiera emanciparse debe destinar buena parte o todo su salario a pagar el alquiler", lamenta Aritz, uno de los residentes, y Mateu le pone cifras a su experiencia: vivía en un piso compartido en Gràcia que costaba más de 800 euros mensuales y, tras dejarlo para acudir a la Buenos Aires, el precio su-

bió a al menos 1.300 euros. Aritz y Mateu son nombres ficticios de estos dos residentes, que prefieren mantenerse en el anonimato. En la casa tratan de ayudar a quien se queda sin trabajo, como Mateu, que desde el confinamiento de marzo ha perdido su principal empleo. “La red que reivindicamos tiene su primera expresión dentro de estas paredes”, dice Aritz.

Además, la Buenos Aires ha roto con la inercia que empujaba a los jóvenes a no permanecer en el barrio por la falta de ocio. Habían terminado celebrando algunos encuentros en un sitio de lo más insospechado, confiesa Mateu: “El único local climatizado que está abierto después de las 10 de la noche es el cajero de La Caixa”. A todo ello hay que añadir la falta de un bus nocturno hasta el centro. Acabó creándose en 2017 solo hasta Sarrià, pero la pandemia se lo ha llevado por delante.

La casa empezó como hotel a finales del siglo XIX, en la última etapa del modernismo. Más adelante se convirtió en residencia de estudiantes, centro de acogida de refugiados y enfermos durante la Guerra Civil, y la residencia de ancianos Betània, propiedad de la Compañía de las Hijas de la Caridad –dependiente de los padres paúles– y que se trasladó hace casi una década. Desde entonces la finca estuvo vacía hasta la ocupación. Entretanto los vecinos reclamaron sin éxito catalogar el edificio para preservarlo y surgió una propuesta de comprarlo por 2,5 millones para destinarlo a cooperativa de vivienda para mayores de 55 años, pero los padres paúles no querían sentarse a negociar por menos de cuatro millones, según Castelló. “Ya se ve claramente que su intención es especular con la casa”, reprocha la portavoz.

Desalojo con fecha abierta

A finales de 2018 los padres paúles tenían entre manos un acuerdo de compra-venta con la sociedad de inversión inmobiliaria London Private Company, que había previsto derribar el edificio y construir uno nuevo para hacer un hotel de lujo. Aquello, junto con que el Consistorio desoyó las peticiones de protección del inmueble, precipitó la ocupación. “Con ella se ha puesto la casa sobre el mapa”, recalca Castelló. La venta no se acabó ejecutando y el edificio se mantuvo en manos de la congregación religiosa, que sigue tratando de desalojar a los jóvenes. Hace una semana que decenas de okupas y vecinos evitaron su desalojo por parte de los Mossos d'Esquadra, pero la orden judicial para llevarlo a cabo tiene fecha abierta y podría intentarse de nuevo.

Los okupas recelan de las intenciones del Ayuntamiento para salvar la casa. “Si no estamos nosotros, es más fácil que se deshaga de la intención de expropiar y facilitar a los padres paúles continuar con sus intenciones”, defiende la portavoz. Sin embargo, y tras el intento de desalojo, el concejal de

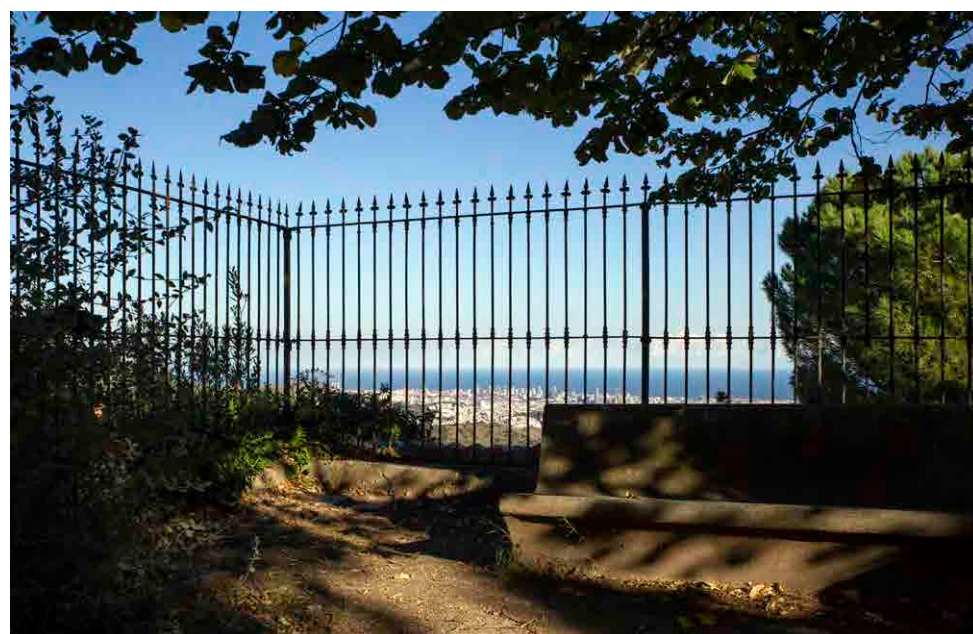
Antes los jóvenes se habían reunido en una furgoneta o hasta en un cajero de un banco

El Ayuntamiento reclama a los padres paúles que desistan de desalojar la casa

El Consistorio defiende que el proyecto okupa tiene “un gran arraigo social” en el barrio

Derechos de Ciudadanía, Marc Serra, dijo que éste “no era oportuno ni proporcional” y salió en defensa de la Casa Buenos Aires por ser “un proyecto con un gran arraigo social”. El Ayuntamiento se puso en contacto con los padres paúles, les recordó que ha puesto en marcha la expropiación, que podría culminarse en dos años, y reclamó que se sienten a negociar. “Nosotros estamos dispuestos a cubrir los gastos que debe cargar la propiedad con esta ocupación no consentida y a dar seguridad jurídica al proyecto que hay allí, alcanzando algún tipo de acuerdo de alquiler social o una cesión temporal, ya sea al colectivo [okupa] o al Ayuntamiento, que es el futuro propietario”, contó el concejal. La respuesta de los padres paúles fue que “lo estudiaban”. Para Aritz, “se ha demostrado que, si no hay una masa importante de gente apretando, la Administración nunca dará una respuesta que satisfaga las demandas vecinales”.

La ocupación de la casa ha tenido su impacto en Vallvidrera. Castelló reconoce que durante los primeros meses fue “un choque social”, si bien asegura que han logrado hacer entender “que la ocupación es necesaria contra la especulación inmobiliaria”. La presidenta de la Associació de Veïns Mont d'Orsà de Vallvidrera, Clara Raich, admite que al principio la iniciativa pudo levantar suspicacias, pero los okupas “han demostrado que venían para generar comunidad”, con lo que tienen su apoyo. El Ayuntamiento prevé crear en la casa 37 viviendas para jóvenes y gente mayor, algún equipamiento, y catalogar el edificio. Okupas y asociación vecinal reclaman un proceso participativo para definir los usos de la casa, y están conjurados para rechazar un hipotético nuevo intento de desalojo. Castelló avisa que ejecutarlo “puede ser una chispa” que caldee los ánimos en plena pandemia y a pocos meses de las elecciones catalanas, y Raich garantiza: “Si vienen [a desalojar], allí estaremos”.

FOTOS: BRU AGUILO

CREAR COMUNIDAD CON VISTAS A BARCELONA

Los jardines de la Casa Buenos Aires son un lugar en el que cualquiera podría estar horas observando la ciudad con el mar de fondo. La ocupación ha reactivado la vida en la finca y en el barrio. “No había espacios de socialización. Este es un barrio muy pensado para dormir”, sostiene Aritz, uno de los habitantes. Tiene centro cívico, un mercado que renacerá como equipamiento cultural y, ahora, la Buenos Aires.

EL QUINZE

de **Público**

PUNTUALS, PROPERES I POPULARS

Biblioteques

BARCELONA

Bib. Ateneu Barcelonès
Bib. Barceloneta-La Fraternitat
Bib. Bellvitge
Bib. Bon Pastor
Bib. Camp de l'Arpa-Caterina Albert
Bib. Can Rosés
Bib. Canyadó i Casagemes-Joan Argenté
Bib. Canyelles
Bib. El Carmel-Juan Marsé
Bib. Clarà
Bib. El Clot-Josep Benet
Bib. Collserola-Josep Miracle
Bib. Les Corts-Miquel Llongueras
Bib. Esquerra de l'Eixample-Agustí Centelles
Bib. Fort Pienc
Bib. Francesc Candel
Bib. Francesca Bonnemaison
Bib. Gòtic-Andreu Nin
Bib. Guinardó-Mercè Rodoreda
Bib. Horta-Can Mariner
Bib. Ignasi Iglésias-Can Fabra
Bib. Jaume Fuster
Bib. Joan Miró
Bib. Nou Barris
Bib. Poblenou-Manuel Arranz
Bib. Poble-sec-Francesc Boix
Bib. Ramon d'Alòs-Moner
Bib. Les Roquetes
Bib. Sagrada Família-J. M. Ainaud de Lasarte
Bib. La Sagrera-Marina Clotet
Bib. Sant Antoni-Joan Oliver
Bib. Sant Gervasi-Joan Maragall
Bib. Sant Martí de Provençals
Bib. Sant Pau-Santa Creu
Bib. Trinitat Vella-José Barbero
Bib. Vallcarca i els Penitents-M. Antonieta Cot
Bib. Vapor Vell
Bib. Vila de Gràcia
Bib. Vilapicina i la Torre Llobeta
Bib. Zona Nord

ABRERA

Bib. Josep Roca i Bros

AIGUAFREDA

Bib. Lluís Millet i Pagès

BADALONA

Bib. Can Casacuberta
Bib. Llefià-Xavier Soto
Bib. Lloreda
Bib. Pomar

BADIA DEL VALLÈS

Bib. Vicente Aleixandre

BALSARENY

Bib. Pere Casaldàliga

BARBERÀ DEL VALLÈS

Bib. Esteve Paluzie

CASTELLDEFELS

Bib. de Castelldefels-
Ramon Fernández Jurado

CERDANYOLA DEL VALLÈS

Bib. Central de Cerdanyola

CORNELLÀ DE LLOBREGAT

Bib. Marta Mata
Bib. Sant Ildefons

ESPLUGUES DE LLOBREGAT

Bib. Central Pare Miquel

GAVA

Bib. Josep Soler Vidal
Bib. Marian Colomé

L'HOSPITALET DE LLOBREGAT

Bib. La Bòbila
Bib. La Florida
Bib. Josep Janés
Bib. Santa Eulàlia

EL MASNOU

Bib. Joan Coromines

MOLINS DE REI

Bib. Pau Vila

MONTCADA I REIXAC

Bib. Can Sant Joan
Bib. Elisenda de Montcada

Vallès Occidental

Baix Llobregat

MONTGAT

Bib. Tirant Lo Blanc

EL PAPIOL

Bib. Valentí Almirall

EL PRAT DE LLOBREGAT

Bib. Antonio Martín

PREMIÀ DE DALT

Bib. Jaume Perich i Escala

PREMIÀ DE MAR

Bib. Martí Rosselló i Lloveras

RIPOLLET

Bib. Ripollet

RUBÍ

Bib. Mestre Martí Tauler

SABADELL

Bib. Can Puiggener
Bib. del Nord
Bib. de Ponent
Bib. Els Safareigs
Bib. del Sud
Bib. Vapor Badia

SANT ADRIÀ DE BESÒS

Bib. Font de la Mina
Bib. Sant Adrià

SANT ANDREU DE LA BARÇA

Bib. Aiguestoses

SANT BOI DE LLOBREGAT

Bib. Jordi Rubió i Balaguer
Bib. Maria Aurèlia Capmany

SANT CUGAT DEL VALLÈS

Bib. Central Gabriel Ferrater
Bib. de Mira-sol-Marta Pessarrodona
Bib. de Volpelleres-Miquel Batllori

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Bib. Montserrat Roig

SANT JOAN DESPÍ

Bib. Mercè Rodoreda
Bib. Miquel Martí i Pol

SANT JUST DESVERN

Bib. Joan Margarit

SANTA COLOMA DE GRAMANET

Bib. Can Peixauet
Bib. Central de Santa Coloma de Gramenet
Bib. del Fondo
Bib. Singuerlin-Salvador Cabré

Distribució
gratuïta i
personalitzada.
Segmentació
territorial a l'àrea
metropolitana

40.000
exemplars
setmanals

Punts de recollida

Arc de Triomf
Bac de Roda
Badalona-Pompeu Fabra
Baix Llobregat
Barceloneta
Bellvitge
Can Vidalet
El Carmel
Catalunya
Ciutadella-Vila Olímpica
Mercat de Collblanc
Escola Industrial
Espanya
Fabra i Puig
Fondo
Fontana
Francesc Macià
Glòries
Horta
Hospital Clínic
Jaume I
Lesseps
Lluçmajor
Maria Cristina
Palau Reial
Palau Robert
Paral·lel
Passeig de Gràcia-Gran Via
Poblenou
Pubilla Casas
Rambla Catalunya-Rosselló
Rambla-Boqueria
Sagrada Família
Sagrera
Sant Adrià de Besòs-Joan XXIII
Sant Andreu
Santa Eulàlia-Torrassa
Sants Estació
Sarrià
Torrassa
Universitat
Ronda Universitat-Pelai
Vall d'Hebron
Virrei Amat
Zona Universitària

Les claus de la setmana

La xifra

210.910 **milions d'euros** contra la pandèmia. El Govern espanyol ha quantificat en prop de 211.000 milions les mesures que s'aplicaran a l'Estat, segons els comptes enviats a Brussel·les.

Última hora

El PP deixa sol Vox amb la moció de censura

Redacció
BARCELONA

La moció de censura presentada per Vox contra el president del Govern espanyol, Pedro Sánchez, va fracassar aquest dijous estrepitosament. El líder del PP, Pablo Casado, va decidir finalment que el seu grup votés *no* a Abascal, i Vox es va quedar només amb el mig centenar de vots dels seus diputats apuntant la grotesca moció i una immensa majoria del Congrés en contra. PSOE, Podem, ERC, JxCat, PNB, Bildu, la CUP, Més País, Compromís i BNG han subscrit un manifest contra els discursos d'odi que llança l'extrema dreta.

El tuit

Públic @Diari_Public · 20 d'oct.
· @albertbatet sobre les paraules d'Osàcar dient que Mas coneixia el blanqueig de capitals a CDC: "No opino sobre afers interns d'altres partits". Batet va ser regidor, alcalde, diputat i dirigent de Convergència.

1 7 0

Serà notícia

Conferència de presidents sobre els fons europeus

Se celebrarà dilluns, amb la presidenta de la Comissió Europea, Ursula von der Leyen, i s'hi parlarà dels fons de recuperació de la Unió Europea.

ACN

Els titulars

GUERRA OBERTA PEL PODER JUDICIAL ESPANYOL

"Ultimàtum de Sánchez a Casado sobre el CGPJ: o el PP negocia o el Govern espanyol canviarà la llei"

Divendres, 16 d'octubre

LA PANDÈMIA ES DESCONTOLA

"Cribratge massiu a les Borges Blanques amb un risc de brot desbocat"

Dissabte, 17 d'octubre

ALBERT CADANET-ACN

INCONSCIÈNCIA SOCIAL AMB LA COVID

"Pícnics a parcs i jardins: crítiques pels incompliments el primer cap de setmana amb noves restriccions"

Diumenge, 18 d'octubre

LA SENTÈNCIA A LA MESA DEL PARLAMENT DEL 2017

"El TSJC condemna Corominas, Simó, Barrufet i Guinó a 20 mesos d'inhabilitació per desobediència i absol Mireia Boya"

Dilluns, 19 d'octubre

MESURES EXCEPCIONALS CONTRA EL CORONAVIRUS

"El Govern espanyol planteja a les comunitats autònomes decretar el toc de queda"

Dimarts, 20 d'octubre

JUDICI A LA CÚPULA DELS MOSSOS D'ESQUADRA

"L'Audiència Nacional absol Trapero i la cúpula dels Mossos en l'1-O"

Dimecres, 21 d'octubre

JAVIER BARBACHO-ACN

La imatge

FOTÒGRAFA: MARTA CASADO PLA (ACN)

Protestes i indignació de la restauració pel tancament

El sector s'ha mostrat indignat per l'ordre de tancament decretada per la Generalitat a causa de la pandèmia. El mateix divendres en què va entrar en vigor la mesura es va manifestar a la plaça Sant Jaume.

La odisea de 10 familias sin un techo abandonadas por Albiol

Once meses después del derribo del edificio del Passatge de la Torre por la aluminosis, diez familias siguen sin casa. Tras la negativa del Ayuntamiento de Badalona a pagarles el alojamiento, apuran los últimos días en la Masia Po Canyadó, la solución provisional del Consistorio

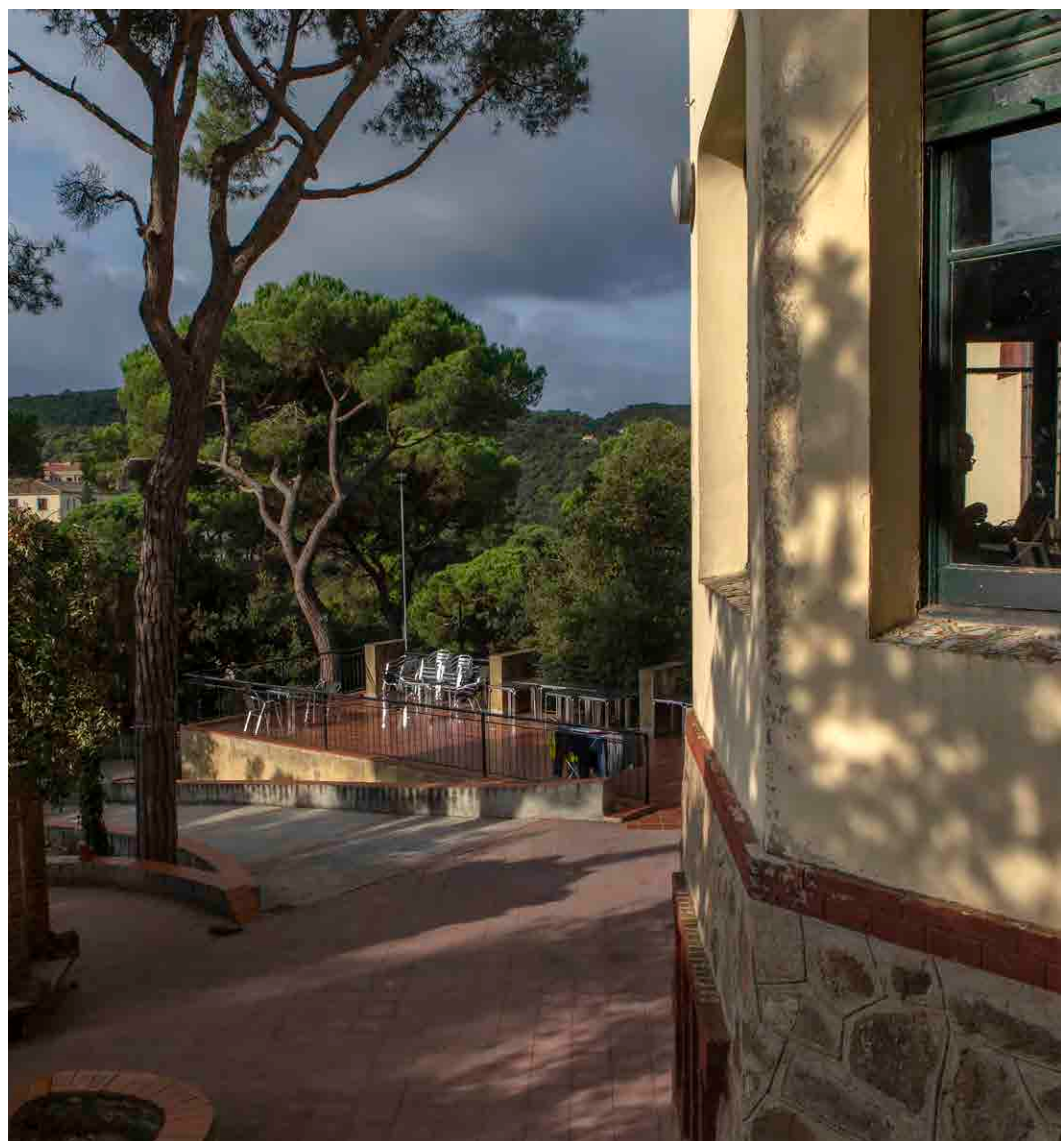
Montse L. Cucarella
BADALONA

Dentro de una semana se cumplirá un año del desalojo de las diez familias que vivían en el número 16 del Passatge de la Torre, en Badalona. El riesgo de derrumbe del bloque por culpa de la aluminosis aconsejó el colapso forzado del inmueble y, desde aquel 28 de octubre de 2019, las familias siguen sin disponer de una vivienda definitiva. Tras dos noches en un albergue creado para este tipo de urgencias, el Ayuntamiento de Badalona costeó el alojamiento de las familias en hostales y pensiones. Algunas de ellas, tras unos meses, fueron trasladadas a apartamentos sociales en municipios del entorno. Pero la mala noticia les llegó la última semana del mes de septiembre: el día 30 deberían abandonar, de nuevo, el lugar en el que estaban viviendo de forma temporal. El gobierno de Xavier García Albiol (PP) había decidido dejar de costearles el alojamiento.

“Las ayudas no pueden ser eternas”, aseguraba el alcalde de Badalona. “Hace 11 meses que pagamos los gastos de alojamiento, ropa, comida y transporte a estas familias”, añadía. El popular detallaba que el Consistorio había destinado 350.000 euros a los afectados del Passatge de la Torre y que ahora eran ellos los que tenían que buscarse los recursos. “Hay mucha gente esperando ayudas económicas en la ciudad”, justificaba García Albiol.

El solar al que quedó reducido el bloque en el que vivían las diez familias del Passatge de la Torre, en Badalona, en una imagen de principios de febrero.

La Masia Po Canyadó, donde desde hace 15 días viven familias del Passatge de la Torre.

Con el apoyo de entidades sociales de la ciudad y de los grupos de la oposición en bloque, las familias salieron a la calle a reclamar que no les dejaran en la calle. De poco sirvió. De un día para otro se encontraron sin un techo bajo el que dormir. Como protesta –y sin tener alternativas–, algunas de las familias decidieron acampar en la plaza ubicada frente a las oficinas municipales de El Viver de Badalona.

Desesperación de los afectados

Mohammed Chentoue (Moha) tiene 20 años y vivía de alquiler con su padre en el Passatge de la Torre. A principios de octubre se quedó sin trabajo y durante todo este tiempo ha estado buscando una vivienda de alquiler en Badalona. Sin éxito. “Sabíamos que nos teníamos que buscar algo, pero no nos decían cuándo tendríamos que dejar el hostel”, relata Moha, que asegura que también ha buscado piso en otras ciudades. “Pero me piden nóminas exageradas y un contrato indefinido. Mi padre no está capacitado para trabajar y yo tengo 20 años. ¿Cómo voy a tener un contrato indefinido?”, se pregunta el joven.

Abdelouahab Akkough vivía en el Passatge de la Torre con su mujer y sus hijos.

Algunas familias han podido alojarse en la Masia Po Canyadó unos días

“Al que me mandó aquí, no le voy a perdonar”, dice Sfia (60 años), tras pasar por Can Bofí Vell

Pagaban el alquiler, pero el propietario dejó de sufragar el coste de la hipoteca y el piso se lo quedó el banco. El Gobierno municipal le acusa de ocupar ilegalmente la vivienda, pero Abdelouahab insiste en que él pagaba regularmente los gastos. Tras el derrumbe, a él y a su familia les trasladaron a un apartamento en Santa Coloma de Gramenet, de donde tuvieron que marcharse tras la decisión del ayuntamiento. “Cuando ven nuestro nombre y apellido, no nos quieren alquilar un piso”, lamenta Abdelouahab. Hace unos meses perdió su trabajo y teme por el futuro de su familia.

Algunas escenas cotidianas de las familias alojadas en la masía de Sant Fost, propiedad de la Fundació Pere Tarrés.

Moha y Abdelouahab son dos de los cuatro hombres que decidieron instalarse en la Plaça de l'Assemblea de Catalunya durmiendo en una tienda de campaña. Los demás pudieron alojarse de nuevo en hostales, costeados por las entidades sociales y por Guanyem Badalona en Comú durante los días que duró la ardua negociación con el Ayuntamiento. Una de ellas es Sfia El Yousoufi, de 60 años. Es viuda y tiene tres hijos, mayores de edad. “Mi piso estaba nuevo y lo he perdido todo”, recuerda Sfia, casi un año después del derrumbe del edificio. Ella también estaba alojada en un hostel hasta que tuvo que abandonarlo.

Las familias afectadas en el Passatge de la Torre no han sido las únicas que han reclamado una vivienda digna. A ellas se han sumado dos casos más, los vecinos de un edificio en la calle Calderón de la Barca y otro en Pintor Rosales. Han sufrido situaciones similares al vivir en un bloque con deficiencias. Adil Gni vivía en un piso de la calle Pintor Rosales con su mujer y sus hijos y también acampó como protesta. “Gracias a gente solidaria, nuestra familia ha podido dormir bajo un techo, pero estamos muy cansados”, relataba tras pasar la primera noche a la intemperie. Allí pasaron

ocho noches seguidas mientras seguían las negociaciones con el Ayuntamiento.

Dos manifestaciones de unas 200 personas, varias entidades sociales apoyándoles y ofreciéndoles ropa, comida y alojamiento, y la unión de todos los grupos municipales de la oposición en el Consistorio surtieron efecto: consiguieron que el gobierno municipal rectificara y buscara una alternativa, otra vez temporal, para estas familias.

Nuevo alojamiento provisional

La idea inicial del gobierno de García Albiol fue alojarlos en un bloque en el barrio de La Salut destinado a personas sin techo, pero las condiciones del inmueble no permitían el alojamiento inmediato. Los días pasaban y la presión aumentaba. Mientras Ayuntamiento y Generalitat se acusaban mutuamente de ser los culpables de no ofrecer una solución definitiva a estos vecinos, surgía la posibilidad de un traslado. Durante 15 días, las familias con hijos podrían instalarse en una casa de colonias, la Masia Po Canyonó de Sant Fost, propiedad de la Fundació Pere Tarrés. Las familias sin menores a cargo podrían realojarse en Can Bofí Vell, un edificio también destinado a personas que duermen en la calle. En Can Bofí Vell podrían alojarse

Moha y Sfia, al no tener hijos. Solo Sfia pasó una noche allí, y no ha vuelto. Aseguran que no es un sitio donde vivir en condiciones. “Nunca en mi vida he sentido tanta tristeza. Al que me ha mandado allí, no voy a perdonarle nunca”, decía entre sollozos Sfia.

A pesar del *triunfo* de las entidades sociales, el desgaste de los ocho días de negociaciones y la dura situación de las familias hacen difícil encontrar una valoración positiva del asunto. “Estamos muy decepcionados, porque ha sido un menosprecio hacia familias que se han quedado en la calle”, lamenta Carles Sagués, portavoz de la Plataforma Sant Roc Som Badalona, una de las que más ayuda y asesoramiento ha ofrecido a los afectados. Sagués se ha desplazado cada día a ver a los acampados, se ha ofrecido a acompañarlos a los servicios sociales y, desde que están alojados de nuevo, les ha visitado para seguir el proceso. Y es que esto no termina aquí. “Lo que esperamos es una solución definitiva para que estas familias dispongan de un alquiler en condiciones”, reclama el activista.

Coincide exactamente con la visión de los miembros de los grupos de la oposición en el Ayuntamiento, que han forzado juntas de portavoces extraordinarias en varias

ocasiones para reclamar al alcalde una solución. “Es una absoluta vergüenza lo que el alcalde ha hecho con estas familias”, asegura la exalcaldesa de Badalona y presidenta del grupo municipal de Guanyem Badalona en Comú, Dolors Sabater. Gracias al “bote común”, en el que depositan parte de su sueldo los concejales de Guanyem, se ha costado el alojamiento de las familias durante los ocho días de periplo. “Exigimos a Albiol que deje de criminalizar a las familias y cree una mesa de trabajo para que podamos analizar caso por caso”, pide Sabater.

Pero la solución definitiva aún sigue en manos de la comisión formada por la Generalitat y el Ayuntamiento de Badalona. Este sábado se cumplen los 15 días de plazo, cuando, de nuevo, deberán abandonar el lugar donde están alojados. Al cierre de esta edición todavía no se había tomado ninguna decisión sobre el futuro de esas familias. Los servicios sociales siguen analizando cada caso. “Ellos [el Ayuntamiento] ha creado el conflicto y ellos tienen que resolverlo”, asegura Carles Sagués. Desde la Plataforma Sant Roc Som Badalona exigen “que se cumpla con la segunda parte del acuerdo y encuentren una salida definitiva para las familias”.

¿La monarquía, a debate en el 40º Congreso del PSOE?

Crecen las voces de quienes piensan que el partido debe abordar el asunto con otros planteamientos. Se ve difícil postular una reforma de la Carta Magna, pero no exigir a la Corona más transparencia y acabar con la inviolabilidad del rey

Manuel Sánchez
MADRID

El próximo año se celebrará el 40º Congreso del PSOE. Previsiblemente, si la pandemia lo permite, se cumplirán íntegramente los cuatro años del mandato del anterior congreso –que se celebró los días 17 y 18 de junio de 2017– y se convocará ese mismo mes de 2021. Pero en las federaciones ya se ronronea que en ese congreso habrá que afrontar el debate sobre la monarquía, y que puede ser el tema polémico del cónclave socialista.

A nivel orgánico, si hay presupuestos y Pedro Sánchez consolida la continuidad de la legislatura, será un paseo militar para el líder del PSOE y presidente del Gobierno.

Sánchez hará un PSOE más, si cabe, a su imagen y semejanza, sabiendo que la mayoría de las federaciones socialistas están en su mano y que la renovación de los órganos del PSOE solo será un ajuste de nombres con ligeros retoques y en busca de nuevos rostros de cara al futuro. Por lo que el debate no estará ahí. A nivel programático, tampoco se esperan grandes sorpresas. Se profundizará en algunas reformas hechas por el Gobierno, se pondrán de nuevo sobre la mesa las que queden pendientes o se planteará algún tema nuevo que se quedó en el cajón –como por ejemplo llevar a la Constitución el Ingreso Mínimo Vital.

Por tanto, todo apunta a que el debate estará en cómo se posicionará el PSOE ante una reforma en profundidad de la Constitución y el debate sobre la continuidad de la monarquía y el modelo de Estado. Dirigentes socialistas creen que este debate es tan inevitable como necesario en el cónclave socialista. Así lo expresó recientemente la presidenta de Navarra, María Chivite, en una entrevista a *Público*, donde manifestó abiertamente que en un debate para reformar la Constitución debe tratarse el modelo de Estado y la continuidad de la monarquía, “y el PSOE debe reflexionar sobre ello y posicionarse”. La presidenta navarra no dudó que este tema tiene que estar en el Congreso del PSOE y que el partido debe adoptar una posición clara a este respecto, y no seguir en el continuismo que se ha dado hasta ahora.

De la misma opinión es el diputado vasco Odón Elorza, quien ya ha expresado su posicionamiento sobre la monarquía en distintas reuniones de la ejecutiva federal del PSOE. Elorza afirmó a *Público* que es sano y necesario que los socialistas debatan en su congreso sobre este asunto y tomen una posición. Elorza admitió que es muy difícil cambiar el modelo de la Jefatura del Estado a día de hoy, porque está sumamente blindado por la Constitución y no hay una mayoría necesaria para hacerlo. Pero sí indicó que el PSOE debe empezar a dar pasos en esa dirección, y apuntó entre ellos solicitar máxima transparencia a la Corona en todas sus actividades y finanzas, así como acabar con la inviolabilidad del rey.

“Una reflexión con sentido común”
En el PSOE de Andalucía y en el entorno de la presidenta andaluza, Susana Díaz, también existe el convencimiento de que el debate sobre la monarquía saldrá en el Congreso del PSOE, y se considera lógico que se aborde. Eso sí, se pide que se haga una reflexión con sentido común y no banalizarla en una elección entre monarquía o república. Otros dirigentes socialistas, en público y en privado, han admitido que el debate sí está en la sociedad y que el partido tiene que afrontarlo. De hecho, Guillermo Fernández Vara ha expresado en más de una ocasión la evidencia de que en-

tre la juventud el apoyo a la monarquía es muy minoritario. Esto preocupa también a otros dirigentes socialistas.

Sin embargo, no todos en el PSOE opinan de esta manera. Otros dirigentes consultados por *Público* creen que es un error abrir este debate interno y entrar en el juego de Unidas Podemos y llevar esta polémica a la primera línea. Quienes así opinan piensan que en el PSOE este asunto crearía una grave división interna y que el partido debe centrar su Congreso en los problemas que afectan a los ciudadanos.

La eterna propuesta de las JSE

Lo que es seguro es que, al menos, las Juventudes Socialistas volverán a presentar una resolución al congreso pidiendo al PSOE que opte por la república. En el último congreso, como en otros anteriores, la propuesta no fue más que un dolor de cabeza para “sus mayores”, que, al final, aplacaron a los jóvenes cachorros socialistas con una resolución ambigua, limitándose a hacer una apuesta por los valores republicanos.

La presidenta navarra María Chivite o el diputado vasco Odón Elorza piden el debate

Dirigentes del PSOE están preocupados por el poco apoyo de los jóvenes a la monarquía

Otros líderes ven un error abrir el debate y creen que es hacer el juego a Unidas Podemos

Así ocurrió en el último congreso, donde las Juventudes Socialistas llegaron con una enmienda planteando que el PSOE debía pedir “la implantación de una república” y la petición de un referéndum. Finalmente se acordó una redacción descafeinada, sin referencia alguna al referéndum y hablando genéricamente de los “valores republicanos” del PSOE y su apuesta por un modelo de Estado “federal”. Eso sí, Adriana Lastra y José Luis Ábalos se tuvieron que emplear a fondo para conseguir el cambio de la enmienda original, que llegó a ganar una primera votación en la comisión del congreso donde se desarrolló este debate.

Pero ahora todo indica que en el 40º Congreso del PSOE no va a ser tan fácil zanjar esta cuestión con una resolución de trámite para salir de paso.

KIKO HUESCA/POOL EFE/ACN

El rey Felipe VI y la familia real saludan a Pedro Sánchez, el pasado 12 de octubre.

Revista de prensa

Poder judicial España, ¿Estado canalla?

Àngel Ferrero

La propuesta de reformar el Consejo General del Poder Judicial da pie a otra batalla entre el Gobierno y la oposición, mientras la derecha polaca trata de aprovecharse llevando el asunto a su terreno

Si en España hubiese una vida cultural digna de tal nombre, quizá alguien nos habría dado a comienzos de este año algo parecido al premonitorio *Autorretrato* del pintor malagueño Alfonso Ponce de León: una obra que transmitiese una ineluctable sensación de fatalismo. Que es lo que, uno intuye, siente la mayoría de la población al contemplar la progresión de la pandemia y cómo afecta al tejido económico. Que el vehículo se ha salido de la calzada y está a punto de despeñarse por un barranco. Como no cabe esperar una expresión cultural de ese orden, nos entretendremos con esa melé en la que se ha convertido últimamente la vida política española.

Uno de los últimos choques se ha producido a raíz de la propuesta de ley del Gobierno de España para la reforma de la Ley Orgánica del Poder Judicial, que permitiría renovar por vía rápida a los 12 magistrados del Consejo General del Poder Judicial (CGPJ), esto es, con la mayoría absoluta del Congreso y no con el consenso de tres quintas partes del mismo, como hasta ahora. Los medios de la derecha han aireado, citando fuentes anónimas, la preocupación de Bruselas por la medida, e incluso la posibilidad de que se suspendiesen las ayudas comunitarias para la reconstrucción en vir-

tud de la cláusula de respeto a los principios de la Unión y la separación de poderes.

Algunos comentaristas llegaron a comparar España con dos de los considerados como *rogue states* (estados canalla) de la Unión Europea: Polonia y Hungría. En esta ocasión la carga la lideró el eurodiputado de Ciudadanos Luis Garicano y otros le han seguido. Cabe imaginar los dolores de articulaciones de algunos políticos españoles a la hora de hacer auténticas contorsiones retóricas para atacar al Ejecutivo español y proteger al mismo tiempo al polaco y al húngaro, ya que en Varsovia gobierna el partido Ley y Justicia (PiS) y en Budapest Fidesz, que en el Parlamento Europeo forman parte de los grupos de los Conservadores y Reformistas Europeos (ECR) –al que pertenece Vox– y del Partido Popular Europeo (PPE), respectivamente.

El secretario general del Grupo Socialista en el Congreso de los Diputados, Rafael Simancas, defendió la propuesta en *Nueva Tribuna*, asegurando que con ella asumen “la responsabilidad de cumplir el mandato constitucional de renovar el CGPJ, afrontando las reformas precisas para evitar el intolerable bloqueo institucional que practica el PP por interés sectario”.

Según Simancas, las críticas “ignoran premeditadamente el bloqueo del PP, porque pretenden mantener la actual situación insostenible, con un CGPJ caducado desde hace cerca de dos años” o “asumen el problema del boicot derechista, pero no plantean más solución alternativa que la resignación y el consiguiente deterioro ins-

Medios de la derecha airean la posibilidad de que se suspendan las ayudas comunitarias

Simancas recuerda que el PP no defendió la independencia judicial en Polonia y Hungría

“PAN PARA HOY Y HAMBRE PARA MAÑANA”

“Los gobiernos en minoría no imponen, negocian”, recordó Íñigo Errejón (Más País) entrevistado por el programa *Parlamento* de Radio 5. No todos los partidos que dieron su apoyo a la moción de censura se sienten cómodos ante la propuesta. Gabriel Rufián (ERC) dijo que “dan miedo según qué reformas frente a un futuro gobierno de extrema derecha o de la derecha extrema del PP, Vox y Ciudadanos si tienen este poder”. Una reforma así, apostilló Rufián, podría ser “pan para hoy y hambre para mañana”.

titucional”. Además, éste cree que “se ha explicado a veces deliberadamente mal”. “Habría que recordar –continuaba el diputado socialista– que el PP votó recientemente en el Parlamento Europeo contra una iniciativa que pretendía defender la independencia del poder judicial en dos estados gobernados por formaciones conservadoras, Polonia y Hungría, ante reformas, estas sí, realmente amenazadoras. ¿Los populares no percibían riesgos para la democracia por parte de sus conmlitones?”.

La derecha polaca no tardó en intentar llevar el agua a su molino. “En España el Gobierno modifica las reglas para elegir al CGPJ: los jueces –como en Polonia– serán elegidos por el Parlamento, pero en vez de una mayoría de 3/5 –como en Polonia–, será del 50%+1”, escribía en su cuenta de Twitter el viceministro de Asuntos Exteriores polaco, Paweł Jabłoński, en un mensaje que fue reproducido por varios medios de comunicación españoles, y añadía: “Me pregunto si Věra Jourová [comisaria europea de Justicia] intervendrá”. “La Comisión Europea y Alemania crean mecanismos para disciplinarnos y obligarnos a obedecer, mientras el modelo actual español no les preocupa en absoluto”, afirmó en esa misma red social Sebastian Kaleta, se-

La derecha polaca se pregunta si la CE intervendrá ante la reforma judicial española

El eurodiputado Zbigniew Kuźmiuk acusa a Bruselas de utilizar “el garrote ideológico”

cretario de Estado en el Ministerio de Justicia polaco. En declaraciones a la radio pública del país, el eurodiputado del PiS Zbigniew Kuźmiuk aprovechó para cargar contra Bruselas, acusándola de utilizar “el garrote ideológico” contra su país.

Después de leer varios artículos sobre el asunto, no resulta muy difícil adivinar que lo que realmente molesta de este “atropello” es que a la derecha le gustaría, a base de embestidas, sacar de la carretera al cupé socialista con Unidas Podemos en el asiento del copiloto para pasarnos a todos los demás por encima con su apisonadora. La carrera de la muerte de 2020 ha comenzado.

LAS SALAS DE CONCIERTOS ESTÁN EN PELIGRO DE EXTINCIÓN

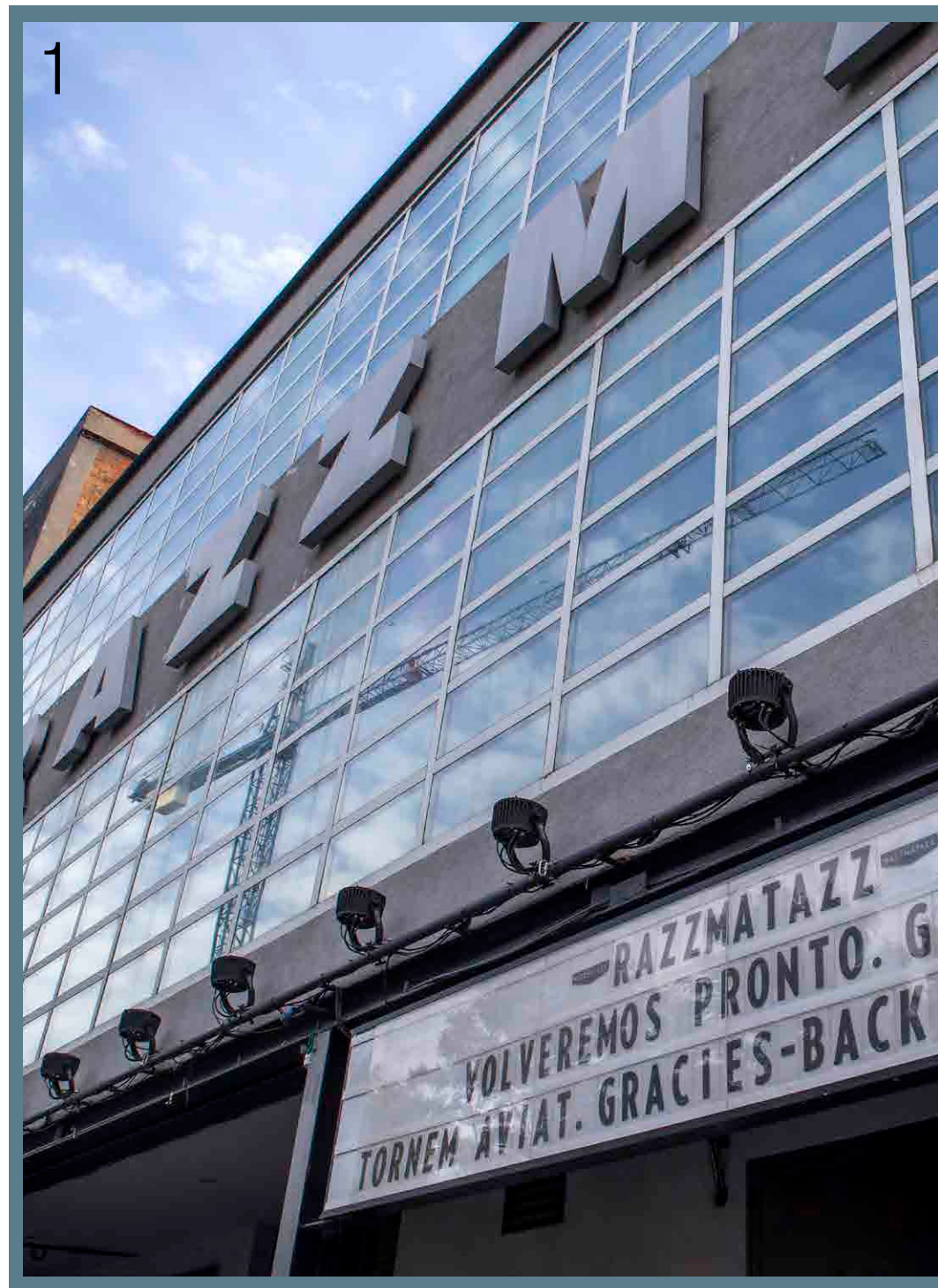
TRAS SIETE MESES DE PANDEMIA ESTOS ESPACIOS SE ENCUENTRAN EN UNA SITUACIÓN MUY GRAVE. PIDEN UNA ADAPTACIÓN DE SUS LICENCIAS PARA PODER TRABAJAR Y NO CERRAR DEFINITIVAMENTE

Lidia Penelo
BARCELONA

En el último álbum que acababan de publicar los Sidonie, hay una canción que se llama *Mi vida es la música*. El tema es una declaración de amor a la música y al oficio de hacerla, y también a las tiendas de discos, a atreverse a subir a un escenario y a ser fiel a una vocación. Curiosamente la banda liderada por Marc Ros tenía que inaugurar el pasado 13 de marzo el Sidonie, el Peor Bar del Mundo, ubicado donde hasta ahora estaba el Pepe's Bar, parada obligada antes de ir a un concierto en el Razzmatazz. Hace más de siete meses que en el entorno de la calle Almogàvers y la calle Pamplona de Barcelona las cosas han cambiado mucho. La pandemia del coronavirus, que ahora los expertos ya definen como una sindemia,

mantiene cerradas las salas que se dedican a la música en vivo. Cines y teatros han podido reanudar su actividad, pero las salas de conciertos siguen cerradas y la situación para quienes se dedican a esta actividad es dramática. Según una encuesta interna de la Asociación de Salas de Conciertos de Catalunya, la ASACC, la mayoría de salas de la ciudad confirman que no sobrevivirán más allá de diciembre. De momento ya ha habido una bajada de persiana definitiva, la del Rocksound.

Hace ya 20 años que el Zeleste se reconvirtió en el Razzmatazz de la mano de Dani Faidella. Donde ha actuado lo mejor del pop rock nacional e internacional, ahora solo hay silencio. Faidella vive con preocupación tener a 120 trabajadores en ERTE: "Nuestra intención es aguantar hasta el final, tenemos un pulmón económico correcto, pero no es eterno. Por eso pedimos ayuda". El pasado 14 de octubre, los portavoces del sector lograron sentarse con el vicepresidente Pere Aragonès, el conseller de Interior, Miquel Sàmpser, y la consellera de Presidència, Meritxell Budó, para tratar una situación que ya han declarado "de alerta roja". "Es un paso importante tener esta interlocución. Pero esto llega muy tarde, ¡hace siete meses que estamos cerrados! Y eso significa perder una cantidad de dinero brutal y tener a mucha gente a la que no le podemos decir nada. Las salas de conciertos son todos los músicos, los productores, gente asociada a la actividad de seguridad, limpieza... Los políticos se han dado cuenta cuando les hemos explicado que, o espabilamos, o en un año Barcelona se queda sin salas de conciertos". Meritxell

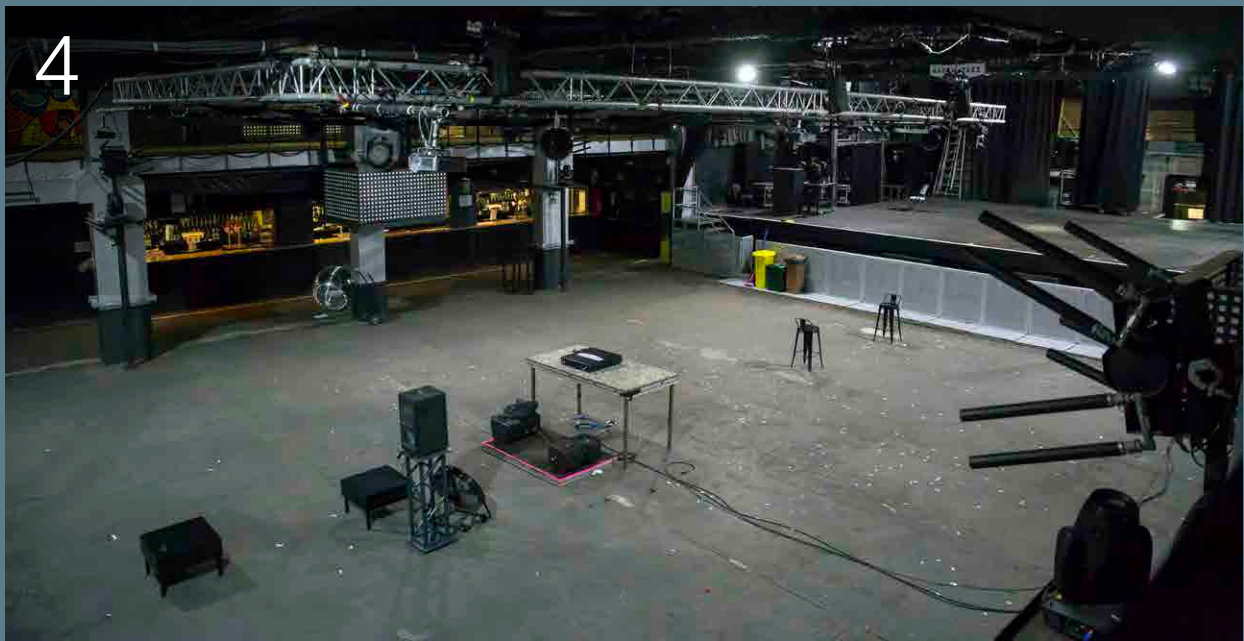
Budó bajó a la acampada de la plaza Sant Jaume y después de escucharnos se ha establecido una mesa de trabajo", sostiene Dani Faidella, que comenzó a trabajar en el sector organizando fiestas universitarias.

De momento, la Generalitat pone sobre la mesa 40 millones de euros de ayudas para el sector, una cifra que desde Assac califican de insuficiente. "Aquí hay un problema de fondo que se remonta al decreto que permitía a teatros y cines restablecer sus actividades y se prohibía la de determinados espacios con licencia de ocio nocturno. Gran parte de las salas de conciertos tienen licencias muy antiguas que las definen como salas de fiestas con espectáculos. En la prohibición incluyeron las salas de fiestas y espectáculos, y los cafés concierto. Nosotros ya les hemos intentado explicar que tenían que estipular las limitaciones

Dani Faidella (Razz):
"Tenemos un pulmón económico correcto, pero no es eterno"

Se da la paradoja de poder ir a un concierto en un teatro mientras las salas están cerradas

El Jamboree está tocado de muerte y el Sidecar tendrá que pensárselo en febrero o marzo

El Razzmatazz, una sala en la UCI

- 1 Mensaje de aliento en la fachada de la sala Razzmatazz.
- 2 Tiradores de cerveza sellados con plástico.
- 3 Dani Faidella, propietario de la sala de conciertos.
- 4 Una de las pistas de baile, vacía desde hace meses.

FOTOS: BRU AGUILÓ

por actividad y no por tipo de licencia. Y el problema es que las salas de conciertos no pueden pedir un cambio de licencia porque se consideraría una licencia nueva. De ahí la paradoja de poder asistir a un concierto en un teatro o incluso en la Casa Seat mientras nosotros estamos cerrados. ¡Y esto no tiene ni pies ni cabeza! Creemos que hay un agravio comparativo. ¿Qué pasa? ¿Que las salas de conciertos no son cultura?”, lamenta Carmen Zapata, gerente de Assac. Por todo ello, los responsables de espacios dedicados a la música en directo pedirán una “licencia transitoria covid”, para poder trabajar.

“El sector de la música en vivo aporta el 2% del PIB, y una dinamización cultural muy valiosa, y a pesar de todo se nos ve como un sector no necesario. Nosotros hemos pasado malos momentos, pero con las

crisis te puedes reinventar. Si la gente no viene, piensas en qué puedes hacer, hablas con los artistas por si puedes crear algo... Ahora llevamos siete meses que no podemos hacer nada porque estamos absolutamente cerrados. ¡No hay música en directo en Catalunya y eso es tremendo! Y no solo para la juventud, sino para la cultura en general del país”, defiende Faidella. Mientras explica todo esto, sentado en un escalón al lado de la cabina de sonido en la sala grande del Razz, recuerda algunos de los mejores momentos: “En 2001 vino Pulp a presentar *Razzmatazz* y fue maravilloso. Recuerdo en 2007 cuando Arctic Monkeys presentó su álbum de debut en la sala 3, ¡espectacular! Aquí han pasado muchas cosas emocionantes y siguen pasando. ¡Hay una chica que hecha tanto de menos el Razz que se ha tatuado el logo en el talón! Nos envió la foto”.

Más allá del Poblenou, en la Plaça Reial, las noches también se han vuelto más tristes. El Jamboree, que debería estar celebrando sus 60 años de historia, está tocado de muerte, y al otro lado de la plaza, el propietario del Sidecar, Roberto Tierz, avisa: “Podemos llegar a 2021, pero en febrero o marzo tendremos que hacer una reflexión, ya que todo depende de lo que te quieras endeudar”. Tierz, que lleva 38 años al frente del Sidecar, insiste en que es necesario un plan de rescate urgente, no solo por motivos económicos, sino para evitar un desierto cultural. ¿Cómo habrían surgido grupos como Sidonie o Love of Lesbian si no existiera un Sidecar o una Salamandra?

Ahora se pueden realizar actividades culturales de artes escénicas y musicales, cine o exposiciones en recintos estables como teatros, cines o carpas de circo, pero

no en las salas de conciertos, y como aseguran las fuentes consultadas la resistencia no es infinita. Muchos lamentan que se les estigmatice como fuente de contagios, y que tras meses cerrados y con los rebrotes subiendo nadie les haya dicho: “Quizás no son ustedes, disculpen”. A 16 de septiembre el sector estimó que lleva perdidos más de 40 millones de euros. Desde el inicio de la pandemia se han cancelado más de 4.000 conciertos; hay 3.600 empresas y 37.000 puestos de trabajo afectados. Unas cifras que representan un desastre económico. Y, más allá de eso, la pérdida de espacios dedicados a la música en vivo representaría un empobrecimiento incalculable para el ecosistema cultural. Las artes se comunican de manera activa, como lo hacen las células, y si no lo hacen mueren o sobreviven mutiladas y enfermas.

Històries de perdedors, dones valentes i polítics incompetents

Lídia Penelo | Barcelona

Memòries

Maria Aurèlia Capmany
Comanegra • 446 pàgines • 22 €

El llegat d'una gran dona

Si t'hauria agradat conèixer Maria Aurèlia Capmany però no vas tenir la sort de fer-ho, pots llegir les seves memòries i acostar-te a la seva manera de viure la vida i el seu compromís amb la cultura catalana. El llibre aplega els volums *Mala memòria* i *Això era i no era*, i en moltes pàgines podràs gaudir de la sensació de sentir-la com si la tinguessis al costat.

Tots els contes

Montserrat Roig
Rosa dels Vents • 304 pàgines • 20,90 €

Els leitmotivs de la Roig

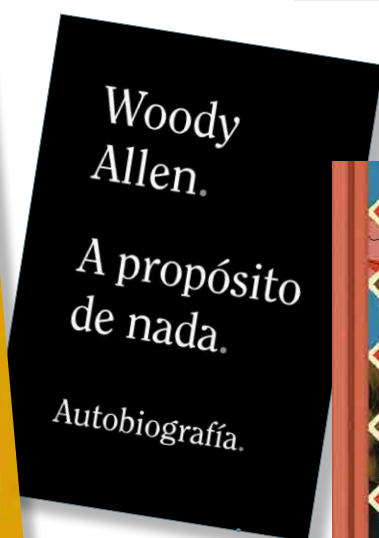
Si has llegit i rellegit els llibres de la Montserrat Roig i tens ganes de més, en aquest llibre hi trobaràs reunits tots els seus contes, acompanyats d'unes evocadores il·lustracions de Sonia Pulido. Una bona oportunitat per capbussar-se en els leitmotivs de la Roig, apropar-se al seu to més líric i encomanar-se de les seves dèries.

El càstig

Guillem Sala
L'Altra Editorial • 224 pàgines • 18 €

El dret de no ser feliç

Si busques una novel·la que t'impulsi a llegir-la d'una tirada, aquesta és la teva! Guillem Sala ha aixecat una història fugint de personatges glamurosos i amb vides estupendes per parlar de gent i llocs que sovint queden fora de la literatura. I a més ho ha fet amb un joc lingüístic valent, cru i fins i tot brut, però tan real com la covid-19.

A propósito de nada

Woody Allen
Alianza Editorial • 440 pàgines • 19,50 €

Els perquès del pare d'Annie Hall

Si t'has preguntat per què les pel·lícules de Woody Allen són com són, llegeix la seva autobiografia. El cineasta, ara que ja en té 84, ha decidit explicar la seva vida sense estalviar detalls sobre molts temes –jazz, Manhattan, literatura...–, però sobretot ha construït una sarcàstica defensa de les acusacions d'abusos sexuals a la seva filla adoptiva.

Matar de hambre

Vicenç Fisas
Icaria Editorial • 600 pàgines • 30 €

De com es podria acabar amb la fam, però hi ha desídia

Si ets de les persones que pensen que el tema de la fam al món es podria resoldre, aquest volum t'interessa. Vicenç Fisas planteja la tesi de la fam com un càstig, com la incompetència dels governants. Després d'analitzar una cinquantena de països, l'autor ha arribat a la conclusió que la fam és una forma de violència i té molt clar qui la promou.

Hivern

Ali Smith
Raig Verd • 240 pàgines • 20 €

Per aprendre a trencar cuirasses

Si ja penses com serà aquest Nadal, Ali Smith té molt a dir. Tot i no haver escrit aquesta entrega del seu quartet estacional durant la pandèmia, l'autora fa que els seus personatges es plantegin temes com la crisi dels refugiats, l'emergència climàtica i les notícies falses en un marc nadalenc aparentment idíl·lic però on cal trencar moltes cuirasses.

QUAN VULGUIS ABRAÇAR ELS TEUS AMICS

#CAPFRED

Per evitar la transmissió de les malalties respiratòries comunes i de la COVID-19, aquest any és doblement important cuidar dels altres i de nosaltres mateixos. Per moltes ganes que tinguem de tornar a la normalitat, fem-ho amb el cap fred i mantinguem les mesures de seguretat.

Cuidem el que som.

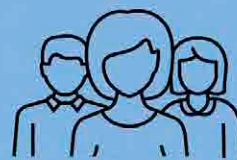
Distància

Mascareta

Mans

Redueix l'activitat social

Si et trobes malament, truca al 061 Salut Respon.

/Salut

Generalitat
de Catalunya

7,5 Milions
de futurs

Cultura Agenda

THE PROJECT

Ute Lemper, que retrà un homenatge cinematogràfic a Marlene Dietrich.

Un Festival de Jazz de Barcelona en femení

Judith Vives

Des d'aquest cap de setmana el Festival Internacional de Jazz de Barcelona celebra la 52a edició, una cita que se tindrà lloc mantenint totes les mesures sanitàries contra la covid-19 i on les dones seran protagonistes. Ute Lemper retrà un homenatge cinematogràfic a Marlene Dietrich. Entre les dones artistes que participaran al festival també hi ha la cantant catalana Sílvia Pérez Cruz –protagonista del *Retrat d'Artista*, amb quatre concerts– i la cantant María José Llergo, que inaugurarà la sèrie flamenca *De Cajón!*, el 28 d'octubre. Andrea Motis torna al festival per estrenar un nou espectacle, mentre que la pianista Carolina Alabau i la violinista Èlia Bastida es presentaran com a duo al Conservatori del Liceu. La sala Barts, a més, acollirà l'espectacle *I'm a soul woman*, en què diverses veus femenines catalanes reivindiquen el patrimoni del *soul* en la veu de les dones.

L'escena catalana també estarà representada per artistes com Marco Mezquida, amb un concert antològic; la Sant Andreu Jazz Band, dirigida per Joan Chamorro i que donarà el tret de sortida als concerts del Palau de la Música; Pegasus, que farà el seu últim concert, *L'apocalipsi final*; i també s'acomiarà dels escenaris La Locomotora Negra amb un concert al Palau. La sèrie flamenca *De Cajón!* –un festival dins del festival– inclourà els concerts del trio format per Carles Benavent, Tino di Geraldo i

Jorge Pardo, les guitarres de Vicente Amigo i Tomatito, i la veu de Miguel Poveda.

A banda del Palau, el Teatre-Auditori de Sant Cugat i el Conservatori del Liceu, el festival estrena aquest any noves seus: el Palau Robert, on es posa en marxa el programa DO Jazz Cat, que vol posar en valor l'escena musical a Catalunya; el Milano Jazz Club, on actuaran músics com Albert Bover, Lluç Casares, Joan Chamorro, Scott Hamilton, Lucía i Horacio Fumero, Ivan Kovacevic, Roger Mas, Dani Nel·lo, Pol Omedes, Fèlix Rossy, Jurandir Santana, Carlos Sarduy, Xavi Torres i Giulia Valle; i dos clubs de referència a Nova York, l'Smalls i The Village Vanguard, que seran seus a distància –els concerts es podran seguir en *streaming* a través de les webs.

En aquesta 52a edició, en què es commemora el centenari del mític Charlie Parker, s'atorgarà la Medalla d'Or del festival a Brad Mehldau, que torna a la capital catalana en solitari el 4 de novembre, i que assegura sentir-se “molt emocionat” per aquest reconeixement. Concerts gratuïts, classes magistrals a càrrec de primeres figures, conferències, trobades amb els artistes i altres activitats paral·leles completen la programació del festival, que ja ha hagut de cancel·lar algunes actuacions, com el concert inaugural de la soprano Natalie Dessay o el de Michael League.

DATA Fins al 29 de gener del 2021
LLOC Barcelona i Sant Cugat del Vallès
PREU En funció de l'espectacle

‘La jaula de las locas’ torna al Teatre Tívoli de Barcelona

La jaula de las locas torna a fer parada al Tívoli, després del gran èxit aconseguit fa un parell de temporades. L'estat d'alarma decretat al març va obligar a suspendre les funcions de Madrid i, davant d'aquesta situació, el musical va decidir tornar a Barcelona, al Tívoli, on el 2018 va aconseguir més de 1.000 espectadors per funció al llarg de 170 representacions.

La companyia i el teatre han adequat la producció a les mesures d'higiene i seguretat vigents. Les funcions no superaran el 50% de l'aforament o el percentatge autoritzat en cada moment. Àngel Llàcer i Manu Guix segueixen al capdavant de l'obra, que compta amb el mateix elenc, format per uns trenta artistes.

La jaula de las locas narra la història d'una parella gai formada per en Georges –gerent d'un *night club* de Sant Tropez– i l'Albin, una estrella del local. Les divertides i absurdes aventures que repassa el musical comencen quan en Jean-Michel, el fill d'en Georges, els presenta els pares ultraconservadors de la seva nòvia. L'obra és un cant a l'amor, a la llibertat, a la tolerància i a les ganes de viure, a més d'una mostra del coratge i la valentia que suposa nedar a contracorrent en un món que obliga a seguir unes pautes i uns costums marcats.

DATA Fins al 8 de novembre
LLOC Teatre Tívoli (Barcelona)
PREU A partir de 31 €

COMEDIA

Un número musical de ‘La jaula de las locas’, que repeteix al Tívoli.

Mozart retorna l'Òpera a Sabadell

La flauta màgica, de Mozart, serà l'òpera encarregada d'inaugurar la nova temporada dels Amics de l'Òpera de Sabadell. La representació també s'emmarca dins del projecte Òpera Catalunya, que porta la lírica a diversos municipis del territori, com ara Sant Cugat del Vallès, Reus o Manresa. *Macbeth*, *Tosca* i *Aida* completen la programació de la temporada.

DATA Durant el mes d'octubre
LLOC Teatre La Faràndula (Sabadell)
PREU A partir de 15 €

Dansa al Sant Andreu Teatre!

El Sant Andreu Teatre! (SAT!) acull aquests dies el festival de dansa contemporània Dansat. Diverses companyies participen aquest divendres 23 en l'espectacle *Complicitats*, mentre que dissabte es podrà veure la *Retrospectiva 2.0* de la companyia Daniel Doña. També hi haurà l'espectacle de carrer *Hop Sant Andreu* i un xou de dansa i circ per als més menuts.

DATA Fins al 25 d'octubre
LLOC SAT! (Barcelona)
PREU En funció de l'espectacle

48H Open House BCN, també virtual

El 48H Open House BCN farà portes obertes a més de 180 edificis per donar a conèixer l'arquitectura de la ciutat. En aquesta edició marcada per la pandèmia s'han programat visites presencials i amb audioguia, però també activitats virtuals. Els itineraris tindran lloc a Barcelona, Santa Coloma de Gramenet, Badalona, l'Hospitalet de Llobregat, Vilassar de Dalt i Sant Joan Despí. El contingut de les visites digitals estarà disponible a 48hopenhousebarcelona.org fins a finals l'any.

DATA 24 i 25 d'octubre
LLOC Barcelona i rodalies
PREU Gratuït

La Nau d'Oliva Artés, al Poblenou.

DIDAC GUXENS-48HOPENHOUSEBCN

Diversitat cultural al Cicle de Cinema Alemany Actual

La Filmoteca de Catalunya acull les projeccions del Cicle de Cinema Alemany actual, organitzat pel Goethe Institut. En la seva novena edició, ofereix una desena de pel·lícules recents representatives del cinema d'autor i independent que es fa en aquell país. Gran part dels títols que es podran veure toquen el tema de la migració i la diversitat cultural en les seves múltiples facetes. És el cas de *Vale la palabra dicha*, on una noia alemanya fa un fals matrimoni amb un jove turc;

Oray, que explica com una jove parella musulmana s'ha de separar per ordre d'un imam; o *Futur Drei*, on tres joves iranians de classe mitjana s'exilien a Alemanya per poder viure la seva sexualitat lliurement. La programació també repassa alguns fets de la història recent a través de casos personals, com a *Adam und Evelyn* o *Coup*.

DATA Fins al 14 de novembre
LLOC Filmoteca de Catalunya (BCN)
PREU 4 €

Un homenatge a les dones que han fet possible la ràdio

L'exposició *Dones a les ones* fa un repàs a la història de la ràdio a Catalunya tot destacant la contribució de les dones, que hi han desenvolupat tota mena de tasques per convertir el mitjà en una eina de comunicació imprescindible. Des dels inicis de la ràdio a casa nostra, fa 95 anys, el paper de les dones ha estat decisiu, però poc reconegut. La mostra recupera els noms, les veus i l'empremta de moltes d'elles.

DATA Fins al 21 de febrer
LLOC Museu d'Història de Catalunya
PREU 4 €

La locutora Lúcia Ruano, als anys 50.

ARXIU FAMILIA RUANO

Majoria femenina a l'Escena Poblenou d'aquest cap de setmana

El Festival de Creació Contemporània Escena Poblenou celebra la 19a edició aquest cap de setmana. Fidel a la cita que reivindica les arts escèniques amb enfocament multidisciplinari, i implicat amb la ciutat i la realitat social actual, oferirà 18 espectacles, 12 dels quals estrenes, i tres tallers.

El 80% de la programació estarà dirigida per dones, que compartiran mirades, creacions, inquietuds i llenguatges. Una de les iniciatives destacades és el projecte *Dones: pell, cos i paraula*, on tres artistes creadores –Sílvia Capell, Núria Güell i Lúcia Pujol– compartiran les seves obres, i tres dones inspiradores que es mouen entre el periodisme, l'art i la filosofia –Neus Molina, Mireia Sallarés i Marina Garcés– les posaran en relació i generaran pensament, preguntes i diàleg amb el públic.

Quatre dels espectacles inclosos al projecte *Embrions* estan dirigits per dones: *Trilogia de Naxos*, de la companyia Biguette Ballasco i dirigida per Brigitte Vasallo; *Cabaret Punk*, de Maria Stoyanova; *Fent cua*, de Joana Serra Forasté i Ursa Sekirnik; i

Fruit estrany, de la Cia. Estampades. Las Glorias hi aportaran humor intel·ligent amb *El show de Las Glorias* i, dins del Festival Valentina per a públic familiar, la Cia. Anna Roca estrenarà la peça *Valentina Quàntica*, on parla de científiques dones.

DATA Fins al 25 d'octubre
LLOC Barcelona
PREU En funció de l'espectacle

La companyia Les Estampades.

FESTIVAL ESCENA POBLENOU

TANIT PLANA

NOVETATS A LA VIRREINA

Els fotògrafs Manolo Laguillo i Tanit Plana protagonitzen les dues noves exposicions que es poden veure al Palau de la Virreina, a Barcelona. Laguillo presenta *Projectes (1983-2020)*, una mostra que registra el procés de transformació de la capital catalana des de la dècada de 1970 fins a l'actualitat, a més de mostrar la d'altres ciutats. Per la seva

banda, Tanit Plana, a la mostra titulada *Puber*, proposa una sèrie de col·laboracions mitjançant les quals investiga l'adolescència i les seves pràctiques culturals. El projecte inclou 74 retrats de joves de classes socials diverses, així com vídeos de TikTok i podcasts. Les dues exposicions es podran veure fins al febrer. L'entrada és gratuïta.

Esports **Parada obligatòria**

Reprendre les competicions aturades, tot un maldecap

La suspensió de les competicions catalanes per contenir la revifalla de l'epidèmia de coronavirus amenaça de convertir el calendari en un sudoku que cada federació i cada club hauran de resoldre

Cugat Comas
MATARÓ

L'esport català manté la seva activitat aguantant la respiració en el dia a dia, però el cap de setmana no competeix. Congelar les competicions que depenen de les federacions catalanes va ser una de les primeres decisions que el Govern de la Generalitat va aprovar dins el paquet de contenció de la interacció social per l'expansió de la covid-19. Que no hi hagi desplaçaments dels equips i els acompanyants per la geografia era l'objectiu. Val a dir que aquesta decisió, que arriba aquest cap de setmana a l'equador de la seva vigència, es vinculava a una sèrie d'indicadors que no han tendit a la baixa. La suspensió de les competicions té tots els números per allargar-se en el temps.

Ara la prioritat és abaixar la corba, però a molts despatxos i sales de reunions de tot Catalunya tenir les competicions congelades és un autèntic maldecap, perquè no es veu clar com serà el desglaç: com es podrà recuperar el fil de tot el que s'hagi ajornat. Cada federació té un sistema, i la majoria han adaptat l'organització de la seva competició a una temporada de convivència forçada amb la covid-19, però

molts dels protagonistes temen que hi hagi lligues que no es puguin completar quan es pugui recuperar l'activitat. Les competicions poden ser un orgue de gats.

"L'actual situació de no tenir competicions afecta les nostres jugadores a nivell psicològic i emocional; la incertesa de no saber quan es jugarà fa perdre sentit al fet de competir", assegura Víctor Cabezudo, secretari tècnic del Basket Almeda. "Tota la gestió logística és una mica caòtica, un gran maldecap amb la gestió de positius i confinats i, a més, ens podem trobar que hem de jugar partits tan sols dos dies després d'acabar un aïllament i sense la gent físicament preparada", expliquen des d'aquest històric del bàsquet català.

"Tot i la situació, el missatge que enviem a les jugadores és que almenys tenim el dia a dia i l'entrenament; donem molt de valor a poder entrenar i no estar tothom tancat a casa", assegura el responsable tècnic del club de Cornellà. Cabezudo explica que "ningú té la certesa que es pugui arrencar quan s'acabin aquests 15 dies". "Llavors veurem com es recalculen els calendaris, si doblem els caps de setmana o com es disputen totes les competicions", afegeix.

La Federació Catalana de Bàsquet ha preparat un calendari a Preferent amb fins a 10 partits menys que les temporades anteriors, per poder flexibilitzar i col·locar-hi els partits pendents.

Contra el sabotatge del virus

Cada esport és un món i, per exemple, l'handbol català també va curar-se en salut prèviament buscant que el virus sabotegés el mínim el calendari: d'una banda, va organitzar algunes de les lligues amb dobles partits entre els mateixos rivals dissabte i diumenge, i una setmana de descans entre jornada i jornada per esponjar el calendari davant de possibles sobrevinguts. I, de l'altra, hi ha una mica de franquícia al calendari: "La Federació va deixar unes jornades buides a l'abril per si s'havien de re-

Un partit del Basket Almeda, de Cornellà de Llobregat.

Víctor Cabezudo:
"No competir afecta les jugadores a nivell psicològic i emocional"

La Federació d'Handbol
planifica dobles partits els caps de setmana i jornades per recuperar

La limitació en l'ús de les instal·lacions pot saturar-les i afectar els entrenaments

cuperar diferents partits. En principi, els partits que s'ajornen aquests 15 dies aniran al final de totes les jornades, però, és clar, aquests dies per recuperar partits són limitats, donen per recuperar dues o tres jornades", explica el president del Club Handbol

Maresme, Joan Maymó. Una suspensió més llarga podria no poder-se reubicar, alerta.

Dins del paquet de restriccions esportives aprovat pel Procicat amb el beneplàcit de les federacions catalanes hi havia una altra mesura que complica el trencaclosques de clubs i horaris: la ràtio d'ús de les instal·lacions. Un administratiu d'un club català de rugbi, que prefereix mantenir l'anonimat, assegura que "no és cap secret la sobreexplotació de les instal·lacions esportives del país, i pot ser que, en determinats llocs, si entrenaven tres equips diferents de manera paral·lela, hagin de passar a ser dos sense possibilitat de reubicació". "És a dir, que a la no disputa de partits en alguns casos, s'hi sumi la reducció d'entrenaments. Això pot retraure participants i desencadenar una reducció d'ingressos per quotes i problemes econòmics per als clubs", alerta l'administratiu.

En esports com el rugbi pateixen perquè la conjuntura se'ls acabi girant encara més en contra: "Els jugadors o pares de jugadors de segons quines categories que, per temor o responsabilitat, opten voluntàriament també per una aturada personal en els entrenaments".

Passatemps

MOTS ENCREUATS

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1												
2												
3												
4												
5												
6												
7												
8												

Horizontals

1. Bausador. Indici pel qual hom manifesta un perill, una cosa a témer. 2. Que forma cinglera, ple de cingles. 3. Tot seguit, immediatament. Referint-se a una bèstia, rabiós. 4. Pertanyent a les algues. Tros rodó d'estora que hom sol posar sota una taula rodona. 5. Unitat Internacional. Pica de porcellana o ceràmica envernissada, destinada a rentar-s'hi. Signe emprat com a operador lògic en l'àmbit de la informàtica. 6. Escalfallits. 7. Determinar la data o el temps en què ha estat feta una cosa o s'ha esdevingut una acció. Relatiu als lacetans. 8. Sensació subjectiva del nivell d'il·luminació d'un objecte. Rata.

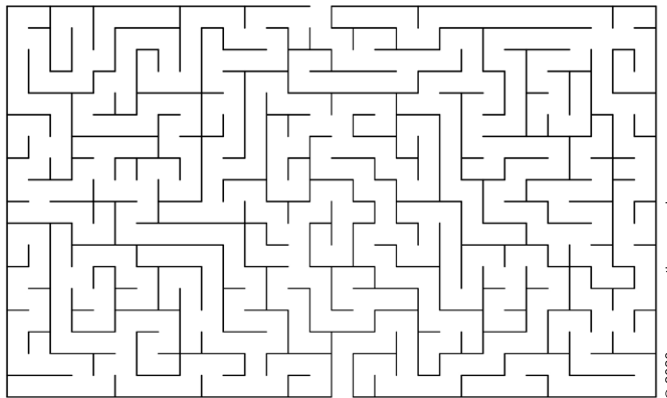
Verticals

1. Pertanyent als bataus. 600 romans. 2. Dit de l'estam no concrescent amb el calze. 3. Quadrilàter per a combats de boxa o de lluita. Gènere de formigues de la família dels formícids, que conreen fongs de l'espècie *Rhizites gongylophora*. 4. Fer un tall pregon o incisió. 5. Que menja molt, voraç. 6. Contracció de la preposició a i de l'article el, en plural. Inútil, sense efecte. 7. Conjunt de projectils disparats amb arma automàtica. 8. Símbol d'Erbi. El pa i el vi de l'eucaristia. 9. Tipus d'àcids aromàtics. 10. Un tipus d'escull de corall. Riu de Catalunya. 11. Conjunt de xais deixats com a marrans per a la recria. 12. Petit bolet de color de crema fosc, de cama negra i d'una forta olor al·liàcia. Àtic abreviat.

LES 7 DIFERÈNCIES

EL LABERINT

SUDOKU

5	1			6		9		
	7	6	9	1				3
2		3			8			1
4	2			3		1	9	
	6		5					2
	5	7				3	4	
		5		4			1	
6		9	1	2				8
				5	9	6		

Fàcil

	9			6			4	
								3
2			9		3	7		
				5				2
							1	
	8		4			9		5
	1	8		3	5			9
7		3						1
		6		2				

Difícil

SOLUCIONS

9	5	6	8	2	1	3	7	4
7	2	3	6	4	9	5	8	1
4	1	8	7	3	5	6	2	9
6	8	2	4	1	7	9	3	5
5	3	4	2	9	6	8	1	7
1	7	9	3	5	8	4	6	2
2	4	1	9	8	3	7	5	6
8	6	5	1	7	4	2	9	3
3	9	7	5	6	2	1	4	8

Difícil

1	8	2	7	5	9	6	3	4
6	4	9	1	2	3	7	5	8
7	3	5	8	4	6	2	1	9
9	5	7	2	8	1	3	4	6
3	6	1	5	9	4	8	7	2
4	2	8	6	3	7	1	9	5
2	9	3	4	7	8	5	6	1
8	7	6	9	1	5	4	2	3
5	1	4	3	6	2	9	8	7

Fàcil

MOTS ENCREUATS
Horitzontals: 1. Bare. Amenaga. 2. Acinglerat. L. 3. Tantost. Foll. 4. Algal. Rotlle. 5. U. Lavabo. Et. 6. Cafallits. 7. Datar. Lacetà. 8. Claredat. Rat. Verticals: 1. Batau. Dc. 2. Acalicai. 3. Ring. Ata. 4. Entallar. 5. Golatre. 6. Als. Va. D. 7. Metralia. 8. En. Oblat. 9. Natfoic. 10. Atol. Ter. 11. C. Llesta. 12. Allet. At.

Joana Costa

Com es va involucrar en el moviment veïnal? Nosaltres érem obrers, però caminant pel barri veia que hi havia moltes necessitats. Calia unir esforços per crear barris millors, més habitables. Hi feia falta de tot: escoles, ambulatoris... Sense barris dignes, no pot existir una vida digna.

Parli'ns dels plans urbanístics. En aquell temps de construcció de barris nous, algun cop se'ns va tenir en compte. Altres cops, no. Per exemple, en el cas del Caufec d'Esplugues va guanyar l'especulació, com pot passar ara amb el Pla de Ponent a Gavà.

Què representa per a vostè la lluita veïnal? Per a mi ha estat i és la meua dedicació reivindicativa els últims quaranta anys.

Per què creu que és necessària? Els poders públics són una maquinària que no para, i algú ha de controlar la cosa pública. Nosaltres fem la funció de denúncia i millora.

Per què una federació del Baix Llobregat? Cal pensar localment, però se'ns poden escapar temes generals: la sanitat, l'educació, el medi ambient, el transport... Si creàvem una federació podríem resoldre aquestes problemàtiques, compartir experiències i arribar a una unitat d'acció. La unió fa la força, i aquest ha estat el nostre lema, sempre tan vigent.

Quines especificitats té el moviment veïnal del Baix? Som una comarca lluitadora des de sempre. I la nostra intenció és seguir defensant aquest fet diferencial.

Com volen involucrar-hi els joves? Ells no han tingut informació del nostre moviment. Quan anem als instituts a explicar

qui som i la nostra trajectòria, descobriem coses que mai ningú els havia explicat. Per desgràcia, els partits polítics i els sindicats han tingut molts suports, mentre que els moviments veïnals hem estat els més silenciats al llarg de la democràcia.

I els migrants, com es poden integrar en el moviment? Ens està sent difícil arribar-hi, tot i que hi ha entitats a tots els barris.

Hi ha més reptes a la comarca? Seguim tenint molts problemes: l'habitatge, el transport, la sanitat i les residències, temes que cal seguir reivindicant. Aquesta és la raó de ser d'aquest moviment, que morirà només quan s'acabin les necessitats, i aquest moment encara no ha arribat.

Com els ha afectat la pandèmia? Sempre hem apostat per la cosa pública, perquè és la garantia que ningú quedi enrere. Les retallades empobreixen la ciutadania en general, però els nostres barris i la comarca més. Per això som necessaris. Juguem el nostre paper en la societat i volem el benestar dels veïns. Volem ser una comarca de primera amb serveis de primera, no la porta del darrere d'una gran ciutat.

SINDICALISTA

Amb setze anys va arribar a Esplugues, en ple franquisme, quan encara se sentien la falta de llibertat i la repressió. La seva primera feina va ser en una empresa metal·lúrgica, on va prendre contacte amb els emergents moviments obrers, primer en el sindicat vertical i, al cap de poc, involucrant-se en la creació dels sindicats locals, aleshores il·legals. Ja va presidir la FavBaix als anys 90.

Julián Carrasco

“No volem ser la porta del darrere d'una gran ciutat”

És president de la Federació d'Associacions de Veïns del Baix Llobregat, una comarca que històricament ha comptat amb unes entitats veïnals capaces de mobilitzar-se davant de projectes urbanístics adversos

Para quienes quieren leer lo que nadie más se atreve a publicar

más detalle en <https://re.publico.es/>

R

La REPÚBLICA
de Público